

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 330

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

10 grudnia 2013

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie recyklingu statków oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 i dyrektywę 2009/16/WE ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1258/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 273/2004 w sprawie prekursorów narkotyków ⁽¹⁾ 21
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1259/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi 30
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1260/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie statystyk europejskich w dziedzinie demografii ⁽¹⁾ 39

Cena: 3 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1257/2013

z dnia 20 listopada 2013 r.

w sprawie recyklingu statków oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 i dyrektywę 2009/16/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Statki, które stanowią odpady i które podlegają transgranicznemu przemieszczaniu dla celów recyklingu, podlegają postanowieniom Konwencji bazylejskiej z dnia 22 marca 1989 r. o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych (zwanej dalej „konwencją bazylejską”) oraz przepisom rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾. Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 wdraża postanowienia konwencji bazylejskiej, a także jedną zmianę do tej konwencji ⁽⁴⁾, przyjętą w 1995 r., która nie weszła jeszcze w życie na szczeblu międzynarodowym, a która wprowadza zakaz wywozu odpadów niebezpiecznych do państw niebędących członkami

Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD). Takie statki są zazwyczaj zaliczane do odpadów niebezpiecznych i ich wywóz z Unii w celach recyklingu do zakładów mieszczących się w państwach niebędących członkami OECD jest zabroniony.

(2) Mechanizmy monitorowania stosowania obowiązującego prawa Unii i prawa międzynarodowego, a także egzekwowania tego prawa, nie są dostosowane do specyfiki statków i żeglugi międzynarodowej. Dzięki staraniom obejmującym współpracę międzyagencyjną między Międzynarodową Organizacją Pracy (MOP), Międzynarodową Organizacją Morską (IMO) a Sekretariatem Konwencji Bazylejskiej udało się osiągnąć porozumienie w sprawie wprowadzenia obowiązkowych wymogów na poziomie światowym, mających na celu zapewnienie efektywnego i skutecznego rozwiązania problemu niebezpiecznego i nierzetelnego recyklingu statków w postaci Międzynarodowej konwencji z Hongkongu w sprawie bezpiecznego i racjonalnego ekologicznie recyklingu statków (zwanej dalej „konwencją z Hongkongu”).

(3) Obecne możliwości przerobowe w zakresie recyklingu statków w państwach OECD legalnie dostępne dla statków podnoszących banderę państwa członkowskiego są niewystarczające. Obecne możliwości przerobowe bezpiecznego i racjonalnego ekologicznie recyklingu w państwach, które nie są członkami OECD, są wystarczające do przetworzenia wszystkich statków podnoszących banderę państwa członkowskiego i oczekuje się, że do 2015 r. nastąpi ich dalszy rozwój na skutek działań podjętych przez państwa prowadzące recykling w celu spełnienia wymogów konwencji z Hongkongu.

(4) Konwencję z Hongkongu przyjęto w dniu 15 maja 2009 r. pod auspicjami Międzynarodowej Organizacji Morskiej. Konwencja z Hongkongu wejdzie w życie 24 miesiące po dacie ratyfikacji przez co najmniej 15 państw, których flota handlowa łącznie reprezentuje co najmniej 40 % pojemności brutto światowej floty handlowej, a łączna maksymalna roczna wielkość recyklingu statków w trakcie poprzednich 10 lat stanowi nie mniej niż 3 % pojemności brutto łącznej floty handlowej tych samych państw. Konwencja ta reguluje projektowanie,

⁽¹⁾ Dz.U. C 299 z 4.10.2012, s. 158.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 października 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 15 listopada 2013 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ Zmianę do konwencji bazylejskiej („poprawkę w sprawie zakazu”) przyjęto decyzją III/1 Stron konwencji bazylejskiej.

budowę, eksploatację i przygotowanie statków w celu ułatwienia bezpiecznego i racjonalnego ekologicznie recyklingu statków bez szkody dla bezpieczeństwa i efektywności operacyjnej statku. Reguluje ona również bezpieczną i racjonalną ekologicznie działalność zakładów recyklingu statków oraz ustanowienie odpowiedniego mechanizmu egzekwowania prawa w zakresie recyklingu statków.

- (5) Celem niniejszego rozporządzenia jest ułatwienie wczesnej ratyfikacji Konwencji z Hongkongu zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich przez stosowanie proporcjonalnych kontroli w odniesieniu do statków i zakładów recyklingu statków w oparciu o tę konwencję.
- (6) Konwencja z Hongkongu jednoznacznie zezwala jej stronom na przyjęcie bardziej surowych środków zgodnych z prawem międzynarodowym w zakresie bezpiecznego i racjonalnego ekologicznie recyklingu statków w celu zapobieżenia powstawaniu negatywnych skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska, ich zmniejszenia lub zminimalizowania. Biorąc to pod uwagę, niniejsze rozporządzenie powinno zapewnić ochronę przed możliwymi negatywnymi skutkami materiałów niebezpiecznych na statkach wpływających do portu lub na kotwiskowisko państwa członkowskiego, przy jednoczesnym zapewnieniu przestrzegania przepisów mających zastosowanie do tych materiałów na mocy prawa międzynarodowego. Aby zapewnić monitorowanie przestrzegania wymogów odnoszących się do materiałów niebezpiecznych w ramach niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny stosować przepisy krajowe w celu wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE⁽¹⁾. Obecnie inspektorzy państwa portu powołani są do dokonywania inspekcji certyfikacji oraz aktywnego przeprowadzania badań pod kątem występowania materiałów niebezpiecznych, w tym azbestu, zgodnie z Międzynarodową konwencją o bezpieczeństwie życia na morzu („SOLAS”). Memorandum paryskie w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu przewiduje zharmonizowane podejście do tych działań.
- (7) Celem niniejszego rozporządzenia jest także zmniejszenie różnic między podmiotami z Unii, państw OECD i ośnośnych państw trzecich w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy w miejscu pracy oraz standardów środowiskowych oraz kierowanie statków podnoszących banderę państwa członkowskiego do zakładów recyklingu statków, które demontują statki w bezpieczny i racjonalny ekologicznie sposób, zamiast do miejsc niespełniających norm, zgodnie z obecną praktyką. Zostałaby również przez to zwiększona konkurencyjność bezpiecznego i racjonalnego ekologicznie recyklingu i przetwarzania statków w zakładach recyklingu statków znajdujących się w państwach członkowskich. Opracowanie europejskiego wykazu zakładów recyklingu statków (zwanego dalej „europejskim wykazem”) spełniających wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu mogłoby przyczynić się do osiągnięcia tych celów, jak również do lepszego egzekwowania prawa poprzez ułatwienie kontroli statków przeznaczonych do recyklingu przez państwo członkowskie, którego banderę

podnoszą te statki. Wymogi dotyczące zakładów recyklingu statków powinny opierać się na wymogach konwencji z Hongkongu. W związku z tym zakłady recyklingu statków zatwierdzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinny spełniać konieczne wymogi w celu zapewnienia ochrony środowiska, zdrowia i bezpieczeństwa pracowników oraz racjonalnego ekologicznie gospodarowania odpadami odzyskanymi z poddanych recyklingowi statków. Dla zakładów recyklingu statków znajdujących się w państwach trzecich wymogi powinny zapewniać wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska zasadniczo odpowiadający poziomowi w Unii. Zakłady recyklingu statków, które nie spełniają tych minimalnych wymogów, nie powinny zatem być umieszczone w europejskim wykazie.

- (8) Należy stosować zasadę równości wobec prawa Unii, a jej stosowanie powinno być monitorowane, w szczególności podczas opracowywania i uaktualniania europejskiego wykazu w odniesieniu do zakładów recyklingu statków znajdujących się w państwach członkowskich i zakładów recyklingu statków znajdujących się w państwach trzecich, spełniających wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (9) Państwa członkowskie zachęca się do przyjęcia właściwych środków w celu zapewnienia, by w odniesieniu do statków wyłączonych z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia postępowano w sposób zgodny z niniejszym rozporządzeniem, w zakresie, w jakim będzie to zasadne i wykonalne.
- (10) Aby unikać powielania, konieczne jest wyłączenie statków podnoszących banderę państwa członkowskiego objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia odpowiednio z zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE⁽²⁾. Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 ma zastosowanie do przemieszczania odpadów z Unii, z zastrzeżeniem wyłączeń w odniesieniu do pewnych kategorii odpadów, gdy ma zastosowanie system alternatywny. W ramach zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia poddaje ono statki kontrolom na każdym etapie ich cyklu życia i ma na celu zapewnienie racjonalnego ekologicznie recyklingu tych statków. W związku z tym należy zaznaczyć, że statek, który podlega alternatywnemu systemowi kontroli na każdym etapie swojego cyklu życia na mocy niniejszego rozporządzenia, nie powinien podlegać rozporządzeniu (WE) nr 1013/2006. Statki nieobjęte zakresem stosowania konwencji z Hongkongu i niniejszym rozporządzeniem oraz wszelkie odpady znajdujące się na statku inne niż odpady wytworzone w trakcie eksploatacji powinny nadal podlegać rozporządzeniu (WE) nr 1013/2006 oraz, odpowiednio, dyrektywie 2008/98/WE i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE⁽³⁾.
- (11) Uznaje się także, że statki nadal podlegają innym międzynarodowym konwencjom w celu zapewnienia ich

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu (Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne (Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28).

bezpiecznej żeglugi podczas okresu użytkowania stanowiącego część ich cyklu życia oraz że chociaż mogą korzystać z pewnych praw i swobód żeglugowych – statki muszą uprzednio powiadomić o swoim wejściu do portu. Państwa członkowskie powinny móc zdecydować o stosowaniu dalszych kontroli zgodnie z innymi umowami międzynarodowymi. Dodatkowe kontrole tranzytowe nie są zatem uznane za konieczne na podstawie niniejszego rozporządzenia.

- (12) Przy interpretacji wymogów niniejszego rozporządzenia należy wziąć pod uwagę wytyczne opracowane przez IMO (zwane dalej „wytycznymi IMO”) na użytek konwencji z Hongkongu.
- (13) Do celów niniejszego rozporządzenia termin „recykling” nie powinien mieć tego samego znaczenia co w dyrektywie 2008/98/WE. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem wprowadzić szczególną definicję terminu „recykling statków”.
- (14) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008⁽¹⁾ wdraża na poziomie Unii globalnie zharmonizowany system klasyfikacji i oznakowania chemikaliów. Rozporządzenie to, wraz z dyrektywą Rady 67/548/EWG⁽²⁾ i z dyrektywą 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, dostarcza pożytecznych wskazówek w kwestii określenia, co stanowi materiał niebezpieczny.
- (15) Utrzymywanie na statku wykazu materiałów niebezpiecznych na każdym etapie jego cyklu życia jest podstawowym wymogiem przyjętym w konwencji z Hongkongu i w niniejszym rozporządzeniu. Zgodnie z przepisem 8 ust. 2 konwencji z Hongkongu statek, który ma zostać poddany recyklingowi, powinien ograniczyć do minimum ilości odpadów wytworzonych w trakcie eksploatacji w okresie przed wejściem do zakładu recyklingu statków. Jeżeli odpady wytworzone w trakcie eksploatacji mają zostać przekazane wraz ze statkiem do zakładu recyklingu statków, przybliżone ilości i umiejscowienie tych odpadów powinny zostać wymienione w części II wykazu.
- (16) Państwa członkowskie powinny przyjąć środki zapobiegające obchodzeniu zasad recyklingu statków oraz podnoszące przejrzystość w zakresie recyklingu statków. Zgodnie z postanowieniami konwencji z Hongkongu państwa członkowskie powinny przekazywać informacje dotyczące statków, którym wydano świadectwo inwentaryzacji, statków, w odniesieniu do których wpłynęło oświadczenie o zakończeniu recyklingu, oraz informacje dotyczące nielegalnego recyklingu statków i działań następczych przez nie podjętych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 196 z 16.8.1967, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz.U. L 200 z 30.7.1999, s. 1).

- (17) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić stosowanie tych sankcji, aby zapobiec obchodzeniu przepisów dotyczących recyklingu statków. Sankcje, które mogą mieć charakter cywilny lub administracyjny, powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (18) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości sądy państw członkowskich są zobowiązane do dokonywania – w możliwie najpewniejszym zakresie – wykładni przepisów proceduralnych dotyczących warunków, które należy spełnić w celu dostosowania postępowań administracyjnych lub sądowych do celów art. 9 ust. 3 konwencji z Aarhus.
- (19) Mając na uwadze ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska oraz uwzględniając zasadę „zanieczyszczający płaci”, Komisja powinna ocenić wykonalność ustanowienia mechanizmu finansowego mającego zastosowanie do wszystkich statków wpływających do portów lub na kotwiczowisko państwa członkowskiego, bez względu na to, jaką banderę podnoszą, w celu wytworzenia zasobów, które ułatwiłyby racjonalny ekologicznie recykling i przetwarzanie statków, bez stwarzania zachęty do ich wyrejestrowywania.
- (20) W celu uwzględnienia zmian w odniesieniu do konwencji z Hongkongu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do aktualizacji załączników I i II do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (21) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽⁴⁾.
- (22) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, jakim jest zapobieganie szkodliwemu wpływowi na zdrowie ludzkie i środowisko powstającemu na skutek recyklingu, eksploatacji i konserwacji statków podnoszących banderę państwa członkowskiego, a także ograniczenie lub wyeliminowanie tego szkodliwego wpływu, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie z uwagi na międzynarodowy charakter żeglugi i recyklingu statków, natomiast ze względu na jego zakres i skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i cel

Celem niniejszego rozporządzenia jest zapobieganie wypadkom, urazom i innemu szkodliwemu wpływowi na zdrowie ludzkie i środowisko powstającemu na skutek recyklingu statków oraz ich ograniczenie, minimalizacja i – w stopniu, w jakim jest to wykonalne – wyeliminowanie. Celem niniejszego rozporządzenia jest zwiększenie bezpieczeństwa, ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska morskiego Unii na każdym etapie cyklu życia statku, w szczególności dla zapewnienia, aby niebezpieczne odpady z takiego recyklingu statków podlegały racjonalnemu ekologicznie gospodarowaniu.

Niniejsze rozporządzenie określa również zasady mające zapewnić właściwe gospodarowanie materiałami niebezpiecznymi na statkach.

Niniejsze rozporządzenie ma również na celu ułatwienie ratyfikacji Międzynarodowej konwencji z Hongkongu w sprawie bezpiecznego i racjonalnego ekologicznie recyklingu statków (zwanej dalej „konwencją z Hongkongu”).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie, z wyjątkiem art. 12, stosuje się do statków podnoszących banderę państwa członkowskiego.

Art. 12 stosuje się do statków podnoszących banderę państwa trzeciego, wpływających do portu lub na kotwiczowisko państwa członkowskiego.

2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do:

- a) jakichkolwiek okrętów wojennych, okrętów wojennych floty pomocniczej lub innych statków stanowiących własność państwa lub eksploatowanych przez nie i wykorzystywanych w danym momencie wyłącznie w rządowej służbie niehandlowej;
- b) statków o pojemności brutto (GT) mniejszej niż 500;
- c) statków działających w całym okresie ich użytkowania jedynie na wodach podlegających suwerenności lub jurysdykcji państwa członkowskiego, którego banderę podnosi dany statek.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „statek” oznacza jednostkę pływającą jakiegokolwiek typu, która jest lub była używana w środowisku morskim, i

obejmuje statki podwodne, urządzenia pływające, platformy pływające, platformy samopodnośne, pływające jednostki magazynowe (FSU) i pływające jednostki produkcyjno-magazynowo-przeładunkowe (FPSO), jak również statek pozbawiony wyposażenia lub holowany;

2) „nowy statek” oznacza:

- a) statek, dla którego umowę o budowę zawiera się w dniu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub po tej dacie;
- b) w przypadku braku umowy o budowę, statek, którego stępka została położona lub który znajduje się na podobnym etapie budowy sześć miesięcy od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub po tej dacie; lub
- c) statek, którego dostawa ma miejsce trzydzieści miesięcy od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub po tej dacie;

3) „zbiornikowiec” oznacza zbiornikowiec do przewozu ropy zgodnie z definicją w załączniku I do Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki (zwanej dalej „konwencją MARPOL”) lub zbiornikowiec przewożący szkodliwe substancje ciekłe (zbiornikowiec NLS) zgodnie z definicją zawartą w załączniku II do tej konwencji;

4) „materiał niebezpieczny” oznacza wszelkie materiały lub substancje, które mogłyby stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska;

5) „odpady wytworzone w trakcie eksploatacji” oznacza ścieki i pozostałości wytworzone w trakcie normalnej eksploatacji statków podlegające wymogom konwencji MARPOL;

6) „recykling statków” oznacza działalność polegającą na całkowitym lub częściowym demontażu statków przeprowadzaną w zakładzie recyklingu statków w celu odzyskania elementów i materiałów dla ponownego przetworzenia, dla przygotowania do ponownego użycia lub dla ponownego użycia, z zapewnieniem zagospodarowania niebezpiecznych i innych materiałów, oraz obejmującą powiązane działania, takie jak magazynowanie i przetwarzanie elementów i materiałów na miejscu, nie uwzględniając jednak dalszego ich przetwarzania lub unieszkodliwiania przeprowadzanego w innych zakładach;

7) „zakład recyklingu statków” oznacza określony obszar będący stoczną lub zakładem znajdującym się w państwie członkowskim lub w państwie trzecim i wykorzystywany do recyklingu statków;

8) „przedsiębiorstwo recyklingu statków” oznacza właściciela zakładu recyklingu statków lub jakąkolwiek inną organizację lub osobę, która przejęła odpowiedzialność za prowadzenie działalności w zakresie recyklingu statku od właściciela zakładu recyklingu statków;

- 9) „organ administracji” oznacza organ rządowy wyznaczony przez państwo członkowskie jako odpowiedzialny w odniesieniu do obowiązków dotyczących statków podnoszących banderę tego państwa członkowskiego lub statków działających pod nadzorem tego państwa członkowskiego;
- 10) „uznana organizacja” oznacza organizację uznaną zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009⁽¹⁾;
- 11) „właściwy organ” oznacza organ rządowy lub organy rządowe wyznaczone przez państwo członkowskie lub państwo trzecie jako odpowiedzialne za zakłady recyklingu statków na określonym obszarze geograficznym lub w obszarze wiedzy specjalistycznej, w odniesieniu do wszystkich operacji w ramach jurysdykcji tego państwa;
- 12) „pojemność brutto” oznacza pojemność brutto (GT) obliczoną zgodnie z regułami pomiaru pojemności zawartymi w załączniku I do Międzynarodowej konwencji o pomiarowaniu pojemności statków z 1969 r. lub jakiegokolwiek zastępującej ją w przyszłości konwencji;
- 13) „właściwa osoba” oznacza osobę z odpowiednimi kwalifikacjami, przeszkoleniem i dostateczną wiedzą, doświadczeniem i umiejętnościami do wykonywania danego rodzaju prac;
- 14) „właściciel statku” oznacza osobę fizyczną lub prawną zarejestrowaną jako właściciel statku, w tym osobę fizyczną lub prawną, która posiada statek przez ograniczony okres do momentu jego sprzedaży lub przekazania do zakładu recyklingu statków lub, w przypadku braku rejestracji, osobę fizyczną lub prawną, która jest właścicielem statku, lub jakąkolwiek inną organizację lub osobę, taką jak zarządzający lub czarterujący statek bez załogi, która przejęła odpowiedzialność za eksploatację statku od właściciela statku, oraz osobę prawną eksploatującą statek będący własnością państwa;
- 15) „nowa instalacja” oznacza instalację systemów, wyposażenia, materiałów izolacyjnych lub innych materiałów na statku po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia;
- 16) „plan recyklingu statku” oznacza plan opracowany przez prowadzącego zakład recyklingu statków w odniesieniu do każdego konkretnego statku, który ma w tym zakładzie zostać poddany recyklingowi, z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych i rezolucji IMO;
- 17) „plan zakładu recyklingu statków ” oznacza plan przygotowany przez prowadzącego zakład recyklingu statków i przyjęty przez zarząd lub właściwy organ zarządzający przedsiębiorstwa recyklingu statków, w którym to planie opisane są procesy i procedury operacyjne związane z recyklingiem statków w zakładzie recyklingu statków i który dotyczy w szczególności bezpieczeństwa i szkolenia pracowników, ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, ról i odpowiedzialności personelu, gotowości i reagowania w nagłych przypadkach oraz systemów monitorowania, sprawozdawczości i prowadzenia dokumentacji, z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych i rezolucji IMO;
- 18) „strefa wolna od zagrożeń” oznacza przestrzeń spełniającą wszystkie następujące kryteria:
- a) zawartość tlenu w powietrzu oraz stężenie oparów łatwopalnych mieszczą się w bezpiecznych limitach;
 - b) wszelkie substancje toksyczne w atmosferze mieszczą się w limitach dopuszczalnych stężeń;
 - c) wszelkie pozostałości lub materiały związane z pracami, na które właściwa osoba wydała zezwolenie, nie będą powodować niekontrolowanego uwolnienia toksycznych substancji lub niebezpiecznego stężenia łatwopalnych oparów w ramach panujących na miejscu warunków atmosferycznych, jeśli przestrzegane będą stosowne wskazówki;
- 19) „strefa bezpieczna dla prowadzenia tzw. prac gorących” oznacza przestrzeń spełniającą wszystkie następujące kryteria:
- a) panują tam bezpieczne warunki, w których nie ma zagrożenia wybuchem ani nie występuje gaz, co pozwala na wykorzystywanie sprzętu do spawania łukiem elektrycznym lub spawania gazowego, urządzeń do cięcia lub palenia i innych wykorzystujących otwarty płomień, a także na podejmowanie czynności w zakresie ogrzewania, szlifowania, lub czynności powodujących iskrzenie;
 - b) spełnione zostały kryteria określone dla strefy wolnej od zagrożeń w pkt 15;
 - c) istniejące warunki atmosferyczne nie zmieniają się w wyniku prowadzenia prac gorących;
 - d) wszystkie przyległe pomieszczenia zostały oczyszczone, użyto w nich gazu obojętnego lub przygotowano w takim stopniu, aby zapobiec powstaniu lub rozprzestrzenieniu się pożaru;
- 20) „oświadczenie o zakończeniu recyklingu” oznacza oświadczenie wydawane przez prowadzącego zakład recyklingu statków w celu potwierdzenia, że recykling statku przeprowadzono zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- 21) „świadczenie inwentaryzacji” oznacza właściwe dla danego statku świadectwo wydane w odniesieniu do statków podnoszących banderę danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 9 i uzupełnione przez wykaz materiałów niebezpiecznych zgodnie z art. 5;
- 22) „świadectwo gotowości do recyklingu” oznacza właściwe dla danego statku świadectwo wydane w odniesieniu do statków podnoszących banderę danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 9 ust. 9 oraz uzupełnione o wykaz materiałów niebezpiecznych zgodnie z art. 5 ust. 7 i o zatwierdzony plan recyklingu statku zgodnie z art. 7;
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach (Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11).

23) „zaświadczenie o zgodności” oznacza właściwe dla danego statku świadectwo wydane w odniesieniu do statków podnoszących banderę państwa trzeciego i uzupełnione o wykaz materiałów niebezpiecznych zgodnie z art. 12;

24) „tony masy statku pustego (LDT)” oznaczają masę statku wyrażoną w tonach bez ładunku, paliwa, oleju smarnego w zbiornikach magazynowych, wody balastowej, wody słodkiej i wody zasilającej, zużywalnych zapasów, jak również pasażerów i załogi wraz z ich bagażem i jest sumą masy kadłuba, konstrukcji, maszyn, wyposażenia oraz urządzeń statku.

2. Do celów art. 7 ust. 2 lit. d) i art. 13, 15 i 16:

a) „odpady”, „odpady niebezpieczne”, „przetwarzanie” i „gospodarowanie odpadami” mają takie samo znaczenie, jak w art. 3 dyrektywy 2008/98/WE;

b) „inspekcja na miejscu” oznacza inspekcję w zakładzie recyklingu statków oceniającą, czy warunki panujące na miejscu są zgodne z warunkami opisanymi we wszelkiej przedstawionej odpowiedniej dokumentacji;

c) „pracownik” oznacza każdą osobę, która wykonuje pracę, regularnie albo tymczasowo, w ramach stosunku pracy, w tym personel pracujący dla wykonawców i podwykonawców;

d) „racjonalne ekologicznie gospodarowanie” oznacza podejmowanie wszystkich wykonalnych działań w celu zapewnienia, aby gospodarowanie odpadami i materiałami niebezpiecznymi odbywało się w sposób, który chroni zdrowie ludzkie i środowisko przed możliwym niekorzystnym oddziaływaniem takich materiałów i odpadów.

3. Do celów ust. 1 pkt 13 właściwą osobą może być przeszkolony pracownik lub pracownik kadr kierowniczych, który jest w stanie dokonać rozpoznania i oceny ryzyka zawodowego, zagrożeń i stopnia narażenia pracowników na potencjalnie niebezpieczne materiały lub niebezpieczne warunki w zakładzie recyklingu statków oraz który jest zdolny do określenia niezbędnych środków ochrony i ostrożności, jakie należy podjąć w celu wyeliminowania lub zmniejszenia tego ryzyka, zagrożeń i stopnia narażenia.

Bez uszczerbku dla dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/36/WE⁽¹⁾, właściwy organ może określić odpowiednie kryteria wyznaczania takich osób oraz obowiązków, które zostaną im powierzone.

TYTUŁ II

STATKI

Artykuł 4

Kontrola materiałów niebezpiecznych

Instalacja lub stosowanie na statkach materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załączniku I, są zakazane lub objęte

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

ograniczeniami zgodnie z załącznikiem I, bez uszczerbku dla innych wymogów właściwego prawa Unii, które mogą wymagać dalszych środków.

Artykuł 5

Wykaz materiałów niebezpiecznych

1. Każdy nowy statek ma na pokładzie wykaz materiałów niebezpiecznych, w którym określa się co najmniej materiały niebezpieczne, o których mowa w załączniku II, i wchodzące w skład konstrukcji lub wyposażenia statku, ich umiejscowienie oraz przybliżoną ilość.

2. Z zastrzeżeniem art. 32 ust. 2 lit. b), istniejące statki muszą spełnić w praktycznie wykonalnym zakresie przepisy ust. 1.

W przypadku statków kierowanych do recyklingu, muszą one spełnić w praktycznie wykonalnym zakresie przepisy ust. 1 niniejszego artykułu od dnia opublikowania europejskiego wykazu zakładów recyklingu statków (zwanego dalej „europejskim wykazem”), określonym w art. 16 ust. 2.

Z zastrzeżeniem art. 32 ust. 2 lit. b), przy opracowywaniu wykazu materiałów niebezpiecznych określa się co najmniej materiały niebezpieczne wymienione w załączniku I.

3. Wykaz materiałów niebezpiecznych:

a) jest odrębny dla każdego statku;

b) przedstawia dowody na to, że konstrukcja statku jest zgodna z zakazem lub ograniczeniami dotyczącymi instalacji lub stosowania materiałów niebezpiecznych, zgodnie z art. 4;

c) jest opracowany z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych IMO;

d) jest weryfikowany przez organ administracji lub przez upoważnioną przez niego uznaną organizację.

4. W uzupełnieniu do ust. 3, dla istniejących statków przygotowuje się plan opisujący kontrolę wizualną lub z pobraniem próbek, przy pomocy której opracowuje się wykaz materiałów niebezpiecznych, z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych IMO.

5. Wykaz materiałów niebezpiecznych składa się z trzech części:

a) wykaz materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załącznikach I i II, zgodnie z przepisami ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, i wchodzących w skład konstrukcji lub wyposażenia statku, ze wskazaniem ich umiejscowienia i przybliżonej ilości (część I);

b) wykaz znajdujących się na statku odpadów wytworzonych w trakcie eksploatacji (część II);

c) wykaz zapasów znajdujących się na statku (część III).

6. Część I wykazu materiałów niebezpiecznych musi być właściwie prowadzona i aktualizowana przez cały okres użytkowania statku, uzupełniana o informacje o nowych instalacjach zawierających materiały niebezpieczne wymienione w załączniku II i o istotnych zmianach w konstrukcji i wyposażeniu statku.

7. Przed recyklingiem statku oraz z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych IMO wykaz materiałów niebezpiecznych musi, oprócz właściwie prowadzonej i aktualizowanej części I, posiadać część II dotyczącą odpadów wytworzonych w trakcie eksploatacji oraz część III dotyczącą zapasów, i zostać zweryfikowany przez organ administracji lub przez upoważnioną przez niego uznaną organizację.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 24 w sprawie aktualizowania wykazu pozycji na potrzeby wykazu materiałów niebezpiecznych w załącznikach I i II celem zapewnienia, aby te wykazy pozycji obejmowały przynajmniej substancje zawarte w dodatkach I i II do konwencji z Hongkongu.

Komisja przyjmuje oddzielny akt delegowany w odniesieniu do każdej substancji, która ma zostać dodana do załącznika I lub II lub z nich usunięta.

Artykuł 6

Wymogi ogólne wobec właścicieli statków

1. W trakcie przygotowań do wysłania statku w celu poddania go recyklingowi właściciele statków:

a) dostarczają prowadzącemu zakład recyklingu statków wszelkich informacji dotyczących statku koniecznych do opracowania planu recyklingu statku zgodnie z art. 7;

b) powiadamiają na piśmie odpowiedni organ administracji w terminie, który określi ten organ, o zamiarze przeprowadzenia recyklingu statku w konkretnym zakładzie recyklingu statków lub w konkretnych zakładach recyklingu statków. Powiadomienie musi zawierać przynajmniej:

(i) wykaz materiałów niebezpiecznych; oraz

(ii) wszelkie informacje dotyczące statku dostarczone w ramach lit. a).

2. Właściciele statków zapewniają również, aby statki przeznaczone do recyklingu:

a) były poddawane recyklingowi jedynie w zakładach recyklingu statków wymienionych w europejskim wykazie;

b) prowadziły działania w okresie przed wejściem do zakładu recyklingu statków w taki sposób, aby ograniczyć do minimum ilość pozostałości ładunku, resztek paliwa i odpadów eksploatacyjnych na statku;

c) posiadały świadectwo gotowości do recyklingu wydane przez organ administracji lub przez upoważnioną przez niego uznaną organizację, zanim zostaną poddane jakimkolwiek czynnościom z zakresu recyklingu i po otrzymaniu planu recyklingu statku zatwierdzonego zgodnie z art. 7 ust. 3.

3. Właściciele statków zapewniają, aby zbiornikowce docierały do zakładów recyklingu statków z ładowniami i pompowniami w stanie, który umożliwia wydanie poświadczenia, że stanowią strefę bezpieczną dla prowadzenia tzw. prac gorących.

4. Właściciele statków dostarczają prowadzącemu zakład recyklingu statków kopię świadectwa gotowości do recyklingu, wydanego zgodnie z art. 9.

5. Właściciele statków ponoszą odpowiedzialność za statek i podejmują działania w celu utrzymania tego statku w zgodności z wymogami organu administracji państwa, którego banderę podnosi, do czasu, gdy prowadzący zakład recyklingu statków przejmie odpowiedzialność za ten statek. Prowadzący zakład recyklingu statków może odmówić przyjęcia statku do recyklingu, jeżeli stan statku nie odpowiada w istotny sposób danym zawartym w świadectwie inwentaryzacji, łącznie z przypadkiem, gdy część I wykazu materiałów niebezpiecznych nie była właściwie prowadzona i aktualizowana i nie odzwierciedla zmian w konstrukcji i wyposażeniu statku. W takich okolicznościach właściciel statku pozostaje odpowiedzialny za ten statek i informuje o tym bezzwłocznie organ administracji.

Artykuł 7

Plan recyklingu statku

1. Właściwy dla danego statku plan recyklingu opracowuje się przed przystąpieniem do recyklingu statku. Plan recyklingu statku odnosi się do wszelkich aspektów właściwych dla danego statku, które nie są objęte planem zakładu recyklingu statków lub które wymagają specjalnych procedur.

2. Plan recyklingu statku:

a) opracowuje prowadzący zakład recyklingu statków zgodnie z odpowiednimi postanowieniami konwencji z Hongkongu i z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych IMO oraz biorąc pod uwagę informacje dotyczące statku dostarczone przez właściciela statku zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a), tak by jego treść była zgodna z informacjami zawartymi w wykazie materiałów niebezpiecznych;

b) wyjaśnia, czy i w jakim zakresie prace przygotowawcze – takie jak wstępne przetwarzanie, identyfikacja potencjalnych zagrożeń i usunięcie zapasów – mają odbyć się w innym miejscu niż zakład recyklingu statków określony w planie recyklingu statku; plan recyklingu statku powinien określać miejsce, w którym zostanie umieszczony dany statek podczas procesu recyklingu, oraz zwięzły plan przybycia oraz bezpiecznego umieszczenia konkretnego statku, który ma być poddany recyklingowi;

- c) zawiera informacje na temat określenia, utrzymywania i monitorowania warunków pracy w strefie wolnej od zagrożeń oraz strefie bezpiecznej dla prowadzenia tzw. prac gorących – w odniesieniu do konkretnego statku, z uwzględnieniem cech takich, jak jego konstrukcja, konfiguracja i poprzedni ładunek – i inne niezbędne informacje na temat sposobu realizacji planu recyklingu statku;
- d) zawiera informacje na temat rodzaju i ilości materiałów niebezpiecznych i odpadów, które będą wytworzone na skutek recyklingu konkretnego statku, w tym tych materiałów i odpadów określonych w wykazie materiałów niebezpiecznych, oraz informacje na temat sposobu, w jaki zostaną one zagospodarowane i będą magazynowane w zakładzie recyklingu statków, jak również w kolejnych zakładach; oraz
- e) jest zasadniczo przygotowany oddzielnie dla każdego z zaangażowanych zakładów recyklingu statków, w przypadku gdy ma być wykorzystany więcej niż jeden zakład recyklingu statków, oraz musi określać kolejność ich wykorzystania oraz dozwolone działania, które wystąpią w tych zakładach.

3. Plan recyklingu statku jest zatwierdzony – wyraźnie lub w sposób dorozumiany – przez właściwy organ zgodnie z wymogami państwa, w którym znajduje się zakład recyklingu statków, w stosownych przypadkach.

Wyraźne zatwierdzenie ma miejsce, gdy właściwy organ przysłał pisemne powiadomienie o swojej decyzji dotyczącej planu recyklingu statku prowadzącemu zakład recyklingu statków, właścicielowi statku oraz organowi administracji.

Przyjmuje się, że miało miejsce zatwierdzenie w sposób dorozumiany, jeżeli właściwy organ nie zgłosił prowadzącemu zakład recyklingu statków, właścicielowi statku ani organowi administracji pisemnego sprzeciwu wobec planu recyklingu statku w trakcie okresu przeglądu ustalonego zgodnie z wymogami państwa, w którym znajduje się zakład recyklingu statków, w stosownych przypadkach, a powiadomienie nastąpiło zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b).

4. Państwa członkowskie mogą wymagać, by organ administracji przesłał właściwemu organowi państwa, w którym znajduje się zakład recyklingu statków, informacje dostarczone przez właściciela statku zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) oraz następujące szczegóły:

- (i) datę rejestracji statku w państwie, którego banderę podnosi;
- (ii) numer identyfikacyjny statku (numer IMO);
- (iii) numer kadłuba nowo wybudowanego statku;
- (iv) nazwę i rodzaj statku;
- (v) port, w którym zarejestrowano statek;
- (vi) nazwisko i adres właściciela statku oraz numer identyfikacyjny właściciela statku nadany przez IMO;
- (vii) nazwę i adres przedsiębiorstwa;

(viii) nazwy wszelkich towarzystw klasyfikacyjnych, przez które statek został sklasyfikowany;

(ix) główne dane statku (całkowita długość, szerokość (konstrukcyjna), wysokość (konstrukcyjna), masa statku pustego, pojemność brutto i netto, typ silnika i jego parametry).

Artykuł 8

Przeglądy

1. Przeglądów statków dokonują funkcjonariusze organu administracji lub upoważnionej przez niego uznanej organizacji, z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych IMO.

2. W przypadku gdy organ administracji wykorzystuje uznane organizacje do prowadzenia przeglądów, jak opisano w ust. 1, upoważnia takie uznane organizacje przynajmniej do tego, by:

- wymagały, aby statek, który poddają przeglądowi, spełniał przepisy niniejszego rozporządzenia, oraz
- dokonywały przeglądów na wniosek właściwych organów państwa członkowskiego.

3. Statki poddawane są następującym przeglądom:

- a) przeglądowi zasadniczemu;
- b) przeglądowi odnowieniowemu;
- c) przeglądowi dodatkowemu;
- d) przeglądowi końcowemu.

4. Przeglądu zasadniczego nowego statku dokonuje się przed oddaniem statku do eksploatacji lub zanim wydane zostanie świadectwo inwentaryzacji. W przypadku istniejących statków przeglądu zasadniczego dokonuje się do dnia 31 grudnia 2020 r. Podczas przeglądu sprawdza się, czy część I wykazu materiałów niebezpiecznych jest zgodna z wymogami niniejszego rozporządzenia.

5. Przeglądu odnowieniowego dokonuje się w odstępach czasu określonych przez organ administracji, jednak nie dłuższych niż pięć lat. Podczas przeglądu odnowieniowego sprawdza się, czy część I wykazu materiałów niebezpiecznych jest zgodna z wymogami niniejszego rozporządzenia.

6. Przeglądu dodatkowego – zależnie od okoliczności – ogólnego lub częściowego, dokonuje się na wniosek właściciela statku po zmianie, wymianie lub istotnej naprawie konstrukcji, wyposażenia, systemów, urządzeń, układów i materiałów, mających wpływ na wykaz materiałów niebezpiecznych. Podczas przeglądu zapewnia się, aby wszelkie tego rodzaju zmiany, wymiany lub istotne naprawy zostały przeprowadzone w sposób, który zapewnia zachowanie zgodności statku z wymogami niniejszego rozporządzenia, a także aby część I wykazu materiałów niebezpiecznych została w razie potrzeby zmieniona.

7. Przeglądu końcowego dokonuje się, zanim statek zostanie wycofany z eksploatacji oraz przed rozpoczęciem recyklingu statku.

Podczas tego przeglądu sprawdza się, czy:

- a) wykaz materiałów niebezpiecznych jest zgodny z wymogami art. 5;
- b) plan recyklingu statku właściwie odzwierciedla informacje zawarte w wykazie materiałów niebezpiecznych i spełnia wymogi art. 7;
- c) zakład recyklingu statków, w którym statek ma zostać poddany recyklingowi, jest wymieniony w europejskim wykazie.

8. Przegląd zasadniczy i końcowy istniejących statków przeznaczonych do recyklingu można przeprowadzać w tym samym czasie.

Artykuł 9

Wydawanie i potwierdzanie świadectw

1. Po pomyślnym zakończeniu przeglądu zasadniczego lub przeglądu odnowieniowego organ administracji lub upoważniona przez niego uznana organizacja wydaje świadectwo inwentaryzacji. Do tego świadectwa dołącza się część I wykazu materiałów niebezpiecznych, o którym mowa w art. 5 ust. 5 lit. a).

W przypadku gdy przegląd zasadniczy i końcowy przeprowadzane są w tym samym czasie, jak przewidziano w art. 8 ust. 8, wydaje się jedynie świadectwo gotowości do recyklingu, o którym mowa w ust. 9 niniejszego artykułu.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia formatu świadectwa inwentaryzacji, aby zapewnić jego zgodność z dodatkiem 3 do konwencji z Hongkongu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 niniejszego rozporządzenia.

2. Świadectwo inwentaryzacji zatwierdzane jest na wniosek właściciela statku przez organ administracji albo upoważnioną przez niego uznaną organizację po pomyślnym zakończeniu przeglądu dodatkowego przeprowadzonego zgodnie z art. 8 ust. 6.

3. Z zastrzeżeniem ust. 4, organ administracji lub upoważniona przez niego uznana organizacja wydaje lub zatwierdza, w stosownych przypadkach, świadectwo inwentaryzacji, jeżeli przegląd odnowieniowy zakończył się pomyślnie:

- a) w terminie trzech miesięcy przed datą wygaśnięcia bieżącego świadectwa inwentaryzacji, a nowe świadectwo jest ważne od daty zakończenia przeglądu odnowieniowego do daty nieprzekraczającej pięciu lat od daty wygaśnięcia bieżącego świadectwa;

- b) po dacie wygaśnięcia bieżącego świadectwa inwentaryzacji, a nowe świadectwo jest ważne od daty zakończenia przeglądu odnowieniowego do daty nieprzekraczającej pięciu lat od daty wygaśnięcia bieżącego świadectwa;

- c) wcześniej niż trzy miesiące przed datą wygaśnięcia bieżącego świadectwa inwentaryzacji, a nowe świadectwo jest ważne od daty zakończenia przeglądu odnowieniowego do daty nieprzekraczającej pięciu lat od daty zakończenia przeglądu w celu odnowienia dokumentów.

4. Jeżeli przegląd odnowieniowy zakończył się pomyślnie, a nowe świadectwo inwentaryzacji nie może zostać wydane lub umieszczone na statku przed datą wygaśnięcia bieżącego świadectwa, organ administracji lub upoważniona przez niego uznana organizacja zatwierdza bieżące świadectwo i jest ono uważane za ważne przez dalszy okres, który nie może przekroczyć pięciu miesięcy od daty wygaśnięcia.

5. W przypadku świadectwa inwentaryzacji wydanego na okres krótszy niż pięć lat organ administracji lub upoważniona przez niego uznana organizacja może przedłużyć ważność bieżącego świadectwa na dalszy okres, który nie może przekroczyć pięciu lat.

6. W szczególnych okolicznościach określonych przez organ administracji nowe świadectwo inwentaryzacji nie musi być datowane od daty wygaśnięcia bieżącego świadectwa, jak jest to wymagane w ust. 3 lit. a i b) i w ust. 7 oraz 8. W tych okolicznościach nowe świadectwo jest ważne na okres nie dłuższy niż pięć lat od daty zakończenia przeglądu odnowieniowego.

7. W przypadku gdy statek nie znajduje się w porcie ani na kotwiczowisku, w którym ma zostać poddany przeglądowi, gdy wygasa świadectwo inwentaryzacji, organ administracji może, jeżeli jest to właściwe, przedłużyć okres ważności świadectwa inwentaryzacji na okres nieprzekraczający trzech miesięcy w celu umożliwienia danemu statkowi zakończenia rejsu do portu, w którym ma on zostać poddany przeglądowi. Udzielenie takiego przedłużenia uzależnione jest od zakończenia przeglądu w tym porcie przed opuszczeniem go przez dany statek. Statek, któremu udzielone zostało przedłużenie, nie może – przy przybyciu do portu, w którym ma zostać poddany przeglądowi – być na mocy takiego przedłużenia uprawniony do opuszczenia tego portu bez posiadania nowego świadectwa. Po zakończeniu przeglądu odnowieniowego nowe świadectwo inwentaryzacji jest ważne na okres nie dłuższy niż pięć lat od daty wygaśnięcia bieżącego świadectwa przed udzieleniem przedłużenia.

8. Świadectwo inwentaryzacji dla statku wykorzystywanego w krótkich rejsach, które nie zostało przedłużone zgodnie z warunkami, o których mowa w ust. 7, może być przedłużone przez organ administracji na okres do jednego miesiąca od daty upływu jego ważności. Po zakończeniu przeglądu odnowieniowego nowe świadectwo inwentaryzacji jest ważne przez okres nieprzekraczający pięciu lat od daty upływu ważności bieżącego świadectwa przed udzieleniem przedłużenia.

9. Po pomyślnym zakończeniu przeglądu końcowego zgodnie z art. 8 ust. 7 organ administracji lub upoważniona przez niego uznana organizacja wydaje świadectwo gotowości do recyklingu. Do tego świadectwa dołącza się wykaz materiałów niebezpiecznych oraz plan recyklingu statku.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia formatu świadectwa gotowości do recyklingu, aby zapewnić jego zgodność z dodatkiem 4 do konwencji z Hongkongu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 niniejszego rozporządzenia. Świadectwo gotowości do recyklingu wydane po przeglądzie końcowym zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu jest uznawane przez inne państwa członkowskie, a dla celów niniejszego rozporządzenia uznawane za równoważne wydawanemu przez nie świadectwu gotowości do recyklingu.

Artykuł 10

Okres ważności i ważność świadectw

1. Z zastrzeżeniem art. 9, świadectwo inwentaryzacji wydaje się na czas określony przez organ administracji, jednak nie dłuższy niż pięć lat.
2. Świadectwo inwentaryzacji wydane lub zatwierdzone na podstawie art. 9 traci ważność w następujących przypadkach:
 - a) jeżeli stan statku nie odpowiada w istotny sposób danym zawartym w świadectwie inwentaryzacji, łącznie z przypadkiem, gdy część I wykazu materiałów niebezpiecznych nie była właściwie prowadzona i aktualizowana i nie odzwierciedla zmian w konstrukcji i wyposażeniu statku, z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych IMO;
 - b) w przypadku gdy przegląd w celu odnowy dokumentów nie został zakończony w odstępach czasu określonych w art. 8 ust. 5.
3. Organ administracji lub upoważniona przez niego uznana organizacja wydaje świadectwo gotowości do recyklingu na okres nieprzekraczający trzech miesięcy.
4. Świadectwo gotowości do recyklingu wydane na mocy art. 9 ust. 9 traci ważność wówczas, gdy stan statku nie odpowiada w istotny sposób danym ze świadectwa inwentaryzacji.
5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 świadectwo gotowości do recyklingu może zostać przedłużone przez organ administracji lub przez upoważnioną przez niego uznana organizację na potrzeby jednorazowego rejsu do zakładu recyklingu statków.

Artykuł 11

Kontrola przeprowadzana przez państwo portu

1. Państwa członkowskie stosują przepisy dotyczące kontroli statków zgodnie ze swoim prawem krajowym z uwzględnieniem dyrektywy 2009/16/WE. Z zastrzeżeniem ust. 2, każda taka inspekcja ogranicza się do sprawdzenia, czy na statku znajduje się świadectwo inwentaryzacji lub świadectwo gotowości do recyklingu, które – jeśli jest ważne – jest uznawane za wystarczające do zatwierdzenia inspekcji.

2. Odpowiedni organ biorący udział w działalności kontrolnej prowadzonej przez państwo portu może przeprowadzić szczegółową inspekcję, uwzględniając odpowiednie wytyczne IMO, w przypadku gdy statek nie ma ważnego świadectwa lub jeśli istnieją wyraźne podstawy do stwierdzenia, że:

- a) stan statku lub jego wyposażenia nie odpowiada w istotny sposób danym zawartym w tym świadectwie, części I wykazu materiałów niebezpiecznych lub obydwu; albo
- b) na statku nie wdrożono procedury aktualizowania części I wykazu materiałów niebezpiecznych.

3. Statek może zostać ostrzeżony, zatrzymany, wydany lub wykluczony z portów lub terminali przybrzeżnych podlegających jurysdykcji państwa członkowskiego, jeśli nie przedstawi odpowiednim organom tego państwa członkowskiego kopii świadectwa inwentaryzacji lub, w stosownych przypadkach i na wniosek tych organów, świadectwa gotowości do recyklingu, nie naruszając art. 9. Państwo członkowskie podejmujące takie działanie bezzwłocznie informuje o nim dany organ administracji. Nieprzeprowadzenie aktualizacji wykazu materiałów niebezpiecznych nie stanowi zaniedbania mogącego prowadzić do zatrzymania statku, ale wszelkie niespójności w wykazie materiałów niebezpiecznych należy zgłosić danemu organowi administracji i należy im zaradzić przy kolejnym przeglądzie.

4. Odpowiedni organ państwa członkowskiego może zezwolić na wstęp do danego portu lub na dane kotwiczowisko wobec konieczności spowodowanej siłą wyższą lub nadrzędnymi względami bezpieczeństwa, lub też w celu ograniczenia lub zminimalizowania zagrożenia zanieczyszczeniem, lub w celu naprawienia braków, pod warunkiem że właściciel, armator lub kapitan statku przeprowadzi odpowiednie – zadowalające odpowiedni organ tego państwa członkowskiego – działania zapewniające bezpieczne wejście do portu lub na kotwiczowisko.

Artykuł 12

Wymogi wobec statków podnoszących banderę państwa trzeciego

1. Z zastrzeżeniem art. 32 ust. 2 lit. b), statek podnoszący banderę państwa trzeciego, zawijając do portu lub na kotwiczowisko państwa członkowskiego, musi mieć na pokładzie wykaz materiałów niebezpiecznych spełniający przepisy art. 5 ust. 2.

Niezależnie od akapitu pierwszego odpowiedni organ państwa członkowskiego może zezwolić na wstęp do danego portu lub na dane kotwiczowisko wobec konieczności spowodowanej siłą wyższą lub nadrzędnymi względami bezpieczeństwa, lub też w celu ograniczenia lub zminimalizowania zagrożenia zanieczyszczeniem, lub w celu naprawienia braków, pod warunkiem że właściciel, armator lub kapitan statku przeprowadzi odpowiednie – zadowalające odpowiedni organ tego państwa członkowskiego – działania zapewniające bezpieczne wejście do portu lub na kotwiczowisko.

2. Instalacja materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załączniku I, na statkach podnoszących banderę państwa trzeciego, podczas gdy znajdują się one w porcie lub na kotwicy państwa członkowskiego, jest zakazana lub objęta ograniczeniami zgodnie z załącznikiem I.

Stosowanie materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załączniku I, na statkach podnoszących banderę państwa trzeciego, podczas gdy znajdują się one w porcie lub na kotwicy państwa członkowskiego, jest zakazane lub objęte ograniczeniami zgodnie z załącznikiem I, bez uszczerbku dla wyłączeń i przepisów przejściowych mających zastosowanie do tych materiałów na mocy prawa międzynarodowego.

3. Wykaz materiałów niebezpiecznych jest odrębny dla każdego statku, jest opracowany z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych IMO i służy poświadczeniu, że dany statek jest zgodny z ust. 2 niniejszego artykułu. Przy opracowywaniu wykazu materiałów niebezpiecznych określa się co najmniej materiały niebezpieczne wymienione w załączniku I. Statek podnoszący banderę państwa trzeciego przygotowuje plan opisujący kontrolę wizualną/z pobraniem próbek, przy pomocy której opracowuje się wykaz materiałów niebezpiecznych z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych IMO.

4. Wykaz materiałów niebezpiecznych jest właściwie prowadzony i aktualizowany przez cały okres użytkowania statku, uzupełniany o informacje o nowych instalacjach zawierających wszelkie materiały niebezpieczne, o których mowa w załączniku II, oraz o istotnych zmianach w konstrukcji i wyposażeniu statku, z uwzględnieniem wyłączeń i przepisów przejściowych mających zastosowanie do tych materiałów na mocy prawa międzynarodowego.

5. Statek podnoszący banderę państwa trzeciego może zostać ostrzeżony, zatrzymany, wydany lub wykluczony z portów lub terminali przybrzeżnych podlegających jurysdykcji państwa członkowskiego, jeśli nie przedstawi odpowiednim organom tego państwa członkowskiego kopii zaświadczenia o zgodności zgodnie z ust. 6 i 7, wraz z wykazem materiałów niebezpiecznych, w stosownych przypadkach i na wniosek tych organów. Państwo członkowskie podejmujące takie działanie bezzwłocznie informuje o nim odpowiednie organy państwa trzeciego, którego banderę podnosi dany statek. Nieprzeprowadzenie aktualizacji wykazu materiałów niebezpiecznych nie stanowi zaniedbania mogącego prowadzić do zatrzymania statku, ale wszelkie niespójności w wykazie materiałów niebezpiecznych należy zgłosić odpowiednim organom państwa trzeciego, którego banderę podnosi ten statek.

6. Zaświadczenie o zgodności wydawane jest po sprawdzeniu wykazu materiałów niebezpiecznych przez odpowiednie organy państwa trzeciego, którego banderę podnosi statek, lub

organizację upoważnioną przez nie, zgodnie z wymogami krajowymi. Zaświadczenie o zgodności można sformułować na podstawie dodatku 3 do konwencji z Hongkongu.

7. Zaświadczenie o zgodności i wykaz materiałów niebezpiecznych sporządza się w języku urzędowym wydających je odpowiednich organów państwa trzeciego, którego banderę podnosi ten statek, a w przypadku gdy nie zostało ono sporządzone w języku angielskim, francuskim lub hiszpańskim, tekst ten musi zawierać tłumaczenie na jeden z tych języków.

8. Z zastrzeżeniem art. 32 ust. 2 lit. b), statki podnoszące banderę państwa trzeciego i ubiegające się o zarejestrowanie pod banderą państwa członkowskiego zapewniają, aby wykaz materiałów niebezpiecznych przewidziany w art. 5 ust. 2 znajdował się na statku lub został sporządzony w terminie sześciu miesięcy od rejestracji pod banderą tego państwa członkowskiego lub podczas kolejnego przeglądu na podstawie art. 8 ust. 3, jeśli ma on miejsce wcześniej.

TYTUŁ III

ZAKŁADY RECYKLINGU STATKÓW

Artykuł 13

Wymogi w odniesieniu do zakładów recyklingu statków konieczne do wpisania ich do europejskiego wykazu

1. Aby znaleźć się w europejskim wykazie, zakład recyklingu statków musi spełnić następujące wymogi, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami konwencji z Hongkongu i z uwzględnieniem odpowiednich wytycznych IMO, Międzynarodowej Organizacji Pracy (ILO), konwencji bazylejskiej i Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych oraz innych wytycznych międzynarodowych:

- a) otrzymać zezwolenie od właściwych organów na prowadzenie działalności w zakresie recyklingu statków;
- b) być zaprojektowany, zbudowany i eksploatowany w sposób bezpieczny i racjonalny ekologicznie;
- c) prowadzić prace z wybudowanych struktur;
- d) ustanowić systemy zarządzania i monitorowania oraz procedury i techniki, których celem jest zapobieganie, ograniczanie, minimalizacja i – w stopniu, w jakim jest to możliwe – wyeliminowanie:
 - (i) ryzyka dla zdrowia pracowników i ludności w pobliżu zakładu recyklingu statków; oraz
 - (ii) szkodliwego wpływu na środowisko powstałego na skutek recyklingu statków;
- e) przygotować plan zakładu recyklingu statków;

f) zapobiegać szkodliwym skutkom dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska, w tym kontrolować wszelkiego rodzaju wycieki, w szczególności w strefach międzyprzylutowych;

g) zapewnić bezpieczne i racjonalne ekologicznie gospodarowanie materiałami niebezpiecznymi i odpadami oraz ich magazynowanie, w tym:

(i) ograniczenie rozprzestrzeniania się wszystkich materiałów niebezpiecznych na statku w trakcie całego procesu recyklingu statku, tak aby zapobiec przedostaniu się tych materiałów do środowiska; a oprócz tego prowadzenie prac z materiałami niebezpiecznymi i odpadami wytwarzanymi podczas procesu recyklingu statku jedynie na nieprzepuszczalnych podłożach ze skutecznymi systemami odprowadzającymi;

(ii) aby wszystkie odpady wytwarzane podczas recyklingu statku i ich ilości były udokumentowane i były kierowane wyłącznie do zakładów gospodarujących odpadami, w tym do zakładów recyklingu odpadów, posiadających zezwolenie na ich przetwarzanie bez narażania zdrowia ludzkiego oraz w sposób racjonalny ekologicznie;

h) sporządzić i utrzymywać plan gotowości i reagowania w nagłych przypadkach; zapewnić szybki dostęp sprzętu służącego do reagowania w nagłych przypadkach, takiego jak sprzęt i pojazdy gaśnicze, karetki pogotowia i żurawie do danego statku oraz do wszystkich obszarów zakładu recyklingu statków;

i) zapewnić pracownikom bezpieczeństwo i przeszkolenie, w tym zapewnić możliwość korzystania ze środków ochrony indywidualnej w trakcie przeprowadzania działań wymagających korzystania z takich środków;

j) prowadzić rejestr zdarzeń, wypadków, chorób zawodowych i schorzeń przewlekłych oraz, na żądanie właściwych organów, zgłaszać zdarzenia, wypadki, choroby zawodowe lub schorzenia przewlekłe stanowiące lub potencjalnie stanowiące zagrożenie dla bezpieczeństwa pracowników, zdrowia ludzkiego i dla środowiska;

k) zgodzić się na spełnienie wymogów określonych w ust. 2.

2. Prowadzący zakład recyklingu statków:

a) przesyła plan recyklingu statku, po zatwierdzeniu zgodnie z art. 7 ust. 3, właścicielowi statku i organowi administracji lub upoważnionej przez niego uznanej organizacji;

b) informuje organ administracji, że zakład recyklingu statków jest gotowy pod każdym względem do rozpoczęcia recyklingu statku;

c) po zakończeniu całkowitego lub częściowego recyklingu statku zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w terminie 14 dni od zakończenia całkowitego lub częściowego recyklingu zgodnie z planem recyklingu statku, przesyła organowi administracji, który wydał świadectwo gotowości

statku do recyklingu, oświadczenie o zakończeniu recyklingu. Oświadczenie o zakończeniu recyklingu zawiera sprawozdanie dotyczące ewentualnych zdarzeń i wypadków szkodzących zdrowiu ludzkiemu lub środowisku.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu sporządzenia standardowych formatów:

a) sprawozdania wymaganego na mocy ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu, aby zapewnić jego spójność z dodatkiem 6 do konwencji z Hongkongu; oraz

b) oświadczenia wymaganego na mocy ust. 2 lit. c) niniejszego artykułu, aby zapewnić jego spójność z dodatkiem 7 do konwencji z Hongkongu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 14

Zezwolenie dla zakładu recyklingu statków znajdującego się w państwie członkowskim

1. Bez uszczerbku dla innych odpowiednich przepisów prawa Unii właściwe organy wydają zezwolenie na przeprowadzanie recyklingu statków tym zakładom recyklingu statków znajdującym się na ich terytorium, które spełniają wymogi określone w art. 13. Zezwolenie może być przyznawane poszczególnym zakładom recyklingu statków maksymalnie na okres pięciu lat oraz odpowiednio przedłużane.

Pod warunkiem spełnienia wymogów niniejszego rozporządzenia, wszelkie zezwolenia wydawane na podstawie innych odpowiednich przepisów prawa krajowego lub prawa Unii mogą być połączone z zezwoleniem, o którym mowa w niniejszym artykule, w jedno zezwolenie w przypadku, gdy taki format zapobiega niepotrzebnemu powielaniu informacji i duplikowaniu pracy prowadzącego zakład recyklingu statków lub przedsiębiorstwa recyklingu statków, lub właściwego organu. W tych przypadkach zezwolenie to może zostać przedłużone zgodnie z systemem zezwoleń, o którym mowa w akapicie pierwszym, lecz nie może przekraczać maksymalnego okresu pięciu lat.

2. Państwa członkowskie tworzą i aktualizują wykaz zakładów recyklingu statków, którym wydały zezwolenie zgodnie z ust. 1.

3. Wykaz, o którym mowa w ust. 2, przekazuje się Komisji, bezzwłocznie i nie później niż do dnia 31 marca 2015 r.

4. Jeżeli zakład recyklingu statków przestaje spełniać wymogi określone w art. 13, państwo członkowskie, w którym znajduje się zakład recyklingu statków, zawiesza lub cofa wydane mu zezwolenie lub wymaga działań naprawczych ze strony danego przedsiębiorstwa recyklingu statków i powiadamia o tym fakcie bezzwłocznie Komisję.

5. W przypadku gdy zakład recyklingu statków uzyskał zezwolenie zgodnie z ust. 1, dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym fakcie Komisję.

Artykuł 15

Zakłady recyklingu statków znajdujące się w państwach trzecich

1. Przedsiębiorstwo recyklingu statków będące właścicielem zakładu recyklingu statków znajdującego się w państwie trzecim, i które zamierza poddawać recyklingowi statki podnoszące banderę państwa członkowskiego, składa do Komisji wniosek w sprawie włączenia tego zakładu recyklingu statków do europejskiego wykazu.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się dowody na to, że dany zakład recyklingu statków spełnia wymogi określone w art. 13 w celu prowadzenia recyklingu statków i włączenia do europejskiego wykazu zgodnie z art. 16.

W szczególności przedsiębiorstwo recyklingu statków:

- a) przedstawia zezwolenie, licencję lub upoważnienie udzielone przez właściwe organy do celów przeprowadzania recyklingu statków oraz, w stosownych przypadkach, zezwolenie, licencję lub upoważnienie udzielone przez właściwe organy wszystkim jego wykonawcom i podwykonawcom bezpośrednio zaangażowanym w proces recyklingu statków oraz podaje wszystkie informacje, o których mowa w art. 16 ust. 2;
- b) wskazuje, czy plan recyklingu statku zostanie zatwierdzony przez właściwy organ w sposób wyraźny czy dorozumiany, określając okres przeglądu odnoszący się do dorozumianego zatwierdzenia, zgodnie z wymogami krajowymi, w stosownych przypadkach;
- c) potwierdza, że statki podnoszące banderę państw członkowskich będzie przyjmować do recyklingu tylko zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- d) przedstawia dowody na to, że dany zakład recyklingu statków jest w stanie zapewnić, utrzymać i monitorować kryteria dotyczące strefy bezpiecznej dla prowadzenia tzw. prac gorących i strefy wolnej od zagrożeń w trakcie całego procesu recyklingu statku;
- e) załącza mapę z widoczną granicą terenu zakładu recyklingu statków i umiejscowieniem działalności w zakresie recyklingu statku na tym terenie;
- f) w odniesieniu do każdego materiału niebezpiecznego, o którym mowa w załączniku I, oraz do dodatkowych materiałów niebezpiecznych mogących wchodzić w skład konstrukcji statku określa:
 - (i) czy zakład recyklingu statków jest upoważniony do dokonania usunięcia danego materiału niebezpiecznego. Jeśli jest on do tego upoważniony, to określa on właściwy personel odpowiedzialny za dokonanie usunięcia i przedstawia dowody jego kompetencji;
 - (ii) jaki proces gospodarowania odpadami będzie stosowany na terenie zakładu recyklingu statków lub poza nim (np. spalanie, składowanie lub inna metoda przetwarzania

odpadów), nazwę i adres zakładu przetwarzania odpadów, jeżeli różni się od adresu zakładu recyklingu statków, oraz przedstawia dowód na to, że stosowany proces jest przeprowadzany bez narażania zdrowia ludzkiego i w sposób racjonalny ekologicznie;

- g) potwierdza, że przedsiębiorstwo przyjęło plan zakładu recyklingu statków, uwzględniając odpowiednie wytyczne IMO;
- h) dostarcza informacje konieczne do zidentyfikowania zakładu recyklingu statków.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu sprecyzowania formatu informacji wymaganych do zidentyfikowania zakładu recyklingu statków. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25.

4. Aby zakłady recyklingu statków znajdujące się w państwach trzecich zostały włączone do europejskiego wykazu, musi być poświadczona ich zgodność z wymogami określonymi w art. 13 w następstwie inspekcji na miejscu przeprowadzonej przez niezależnego weryfikatora o odpowiednich kwalifikacjach. Poświadczenie przedkładane jest Komisji przez przedsiębiorstwo recyklingu statków podczas składania wniosku o włączenie do europejskiego wykazu, a następnie co pięć lat, po przedłużeniu włączenia do europejskiego wykazu. Wstępne włączenie do wykazu i jego przedłużenie uzupełniane jest przeglądem śródkresowym w celu potwierdzenia zgodności z wymogami określonymi w art. 13.

Składając wniosek o włączenie do europejskiego wykazu, przedsiębiorstwa recyklingu statków zgadzają się, by dany zakład recyklingu statków został poddany inspekcjom na miejscu przeprowadzanym przez Komisję lub osoby działające w jej imieniu przed włączeniem lub po włączeniu do europejskiego wykazu, w celu sprawdzenia jego zgodności z wymogami określonymi w art. 13. Niezależny weryfikator, Komisja lub osoby działające w jej imieniu współpracują z właściwymi organami państwa trzeciego, w którym znajduje się zakład recyklingu statków, w celu przeprowadzenia tych inspekcji na miejscu.

Komisja może wydawać wskazówki techniczne, aby ułatwić takie poświadczanie.

5. Do celów art. 13, w odniesieniu do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów można mówić o racjonalnym ekologicznym gospodarowaniu, wyłącznie gdy przedsiębiorstwo recyklingu statków może wykazać, że zakład gospodarujący odpadami odbierający odpady będzie działał zgodnie z normami ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, które są zasadniczo równoważne z odpowiednimi normami międzynarodowymi i unijnymi.

6. Przedsiębiorstwo recyklingu statków bezzwłocznie przedstawia zaktualizowane dowody w przypadku jakichkolwiek zmian w informacjach przekazanych Komisji, a na trzy miesiące przed wygaśnięciem każdego pięcioletniego okresu włączenia do europejskiego wykazu oświadcza, że:

- a) dostarczone przez nie dowody są kompletne i aktualne;
- b) zakład recyklingu statków nadal spełnia i będzie spełniać wymogi określone w art. 13.

Artykuł 16

Sporządzenie i aktualizowanie europejskiego wykazu

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu sporządzenia europejskiego wykazu zakładów recyklingu statków, które:

- a) znajdują się w Unii i zostały zgłoszone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 14 ust. 3;
- b) znajdują się w państwie trzecim i których włączenie nastąpiło na podstawie oceny informacji i potwierdzających je dowodów przekazanych lub zebranych zgodnie z art. 15.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25.

2. Europejski wykaz publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz na stronie internetowej Komisji najpóźniej dnia 31 grudnia 2016 r. Podzielony jest on na dwie podlisty, zawierające zakłady recyklingu statków znajdujące się w państwach członkowskich oraz zakłady recyklingu statków znajdujące się w państwach trzecich.

Europejski wykaz obejmuje wszystkie następujące informacje dotyczące zakładu recyklingu statków:

- a) metoda recyklingu;
- b) rodzaj i wielkość statków, które można poddać recyklingowi;
- c) wszelkie ograniczenia i uwarunkowania w funkcjonowaniu zakładu recyklingu statków, w tym dotyczące gospodarowania odpadami niebezpiecznymi;
- d) szczegóły dotyczące wyraźnej lub dorozumianej procedury, o której mowa w art. 7 ust. 3, dotyczącej zatwierdzenia planu recyklingu statku przez właściwy organ;
- e) maksymalna roczna wielkość recyklingu statków.

3. W europejskim wykazie wskazuje się datę wygaśnięcia włączenia do niego danego zakładu recyklingu statków. Każde włączenie jest ważne przez maksymalny okres pięciu lat i podlega przedłużeniu.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu regularnego aktualizowania europejskiego wykazu, aby:

- a) włączyć zakład recyklingu statków do europejskiego wykazu, jeśli:
 - (i) wydano mu zezwolenie zgodnie z art. 14; lub
 - (ii) o jego włączeniu do europejskiego wykazu zdecydowano zgodnie z ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu;

- b) usunąć zakład recyklingu statków z europejskiego wykazu, jeśli:

- (i) zakład recyklingu statków przestaje spełniać wymogi określone w art. 13; lub

- (ii) nie dostarczono zaktualizowanego dowodu co najmniej na trzy miesiące przed upływem pięcioletniego okresu określonego w ust. 3 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25.

5. Podczas sporządzania i aktualizowania europejskiego wykazu Komisja działa zgodnie z zasadami zawartymi w Traktatach i z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii.

6. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie informacje, które mogą być istotne w kontekście aktualizowania europejskiego wykazu. Komisja przekazuje wszelkie istotne informacje pozostałym państwom członkowskim.

TYTUŁ IV

OGÓLNE PRZEPISY ADMINISTRACYJNE

Artykuł 17

Język

1. Plan recyklingu statku, o którym mowa w art. 7, opracowuje się w języku akceptowanym przez państwo udzielające zezwolenia zakładowi recyklingu statków. Jeśli nie został on sporządzony w języku angielskim, francuskim lub hiszpańskim, plan recyklingu statku musi być przetłumaczony na jeden z tych języków, chyba że organ administracji uzna, że nie jest to konieczne.

2. Świadectwo inwentaryzacji oraz świadectwo gotowości do recyklingu wydane na podstawie art. 9 sporządza się w języku urzędowym wydającego je organu administracji. Jeśli nie zostało ono sporządzone w języku angielskim, francuskim lub hiszpańskim, tekst ten musi zawierać tłumaczenie na jeden z tych języków.

Artykuł 18

Wyznaczenie właściwych organów i organów administracji

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy i organy administracji odpowiedzialne za stosowanie niniejszego rozporządzenia oraz powiadamiają o tym Komisję. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach w takich informacjach.

2. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej wykazy wyznaczonych właściwych organów i organów administracji oraz aktualizuje te wykazy w stosownych przypadkach.

Artykuł 19

Wyznaczenie osób kontaktowych

1. Każde z państw członkowskich i Komisja wyznaczają jedną lub więcej osób kontaktowych odpowiedzialnych za udzielanie informacji i wskazówek osobom fizycznym lub prawnym zwracającym się z zapytaniami. Osoba kontaktowa Komisji przekazuje osobom kontaktowym w państwach członkowskich wszelkie zapytania, które dotyczą tych ostatnich, i odwrotnie.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wyznaczeniu osób kontaktowych. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach w tych informacjach.

3. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej wykazy wyznaczonych osób kontaktowych oraz aktualizuje te wykazy w stosownych przypadkach.

Artykuł 20

Spotkania osób kontaktowych

Komisja, na wniosek państw członkowskich lub w przypadku gdy uzna to za stosowne, okresowo organizuje spotkania osób kontaktowych w celu omówienia kwestii wynikłych w związku z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia. Zainteresowane strony zapraszane są na te spotkania lub ich części, jeżeli wszystkie państwa członkowskie i Komisja uznają to za wskazane.

TYTUŁ V

SPRAWOZDAWCZOŚĆ I EGZEKWOWANIE PRZEPISÓW

Artykuł 21

Sprawozdania państw członkowskich

1. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji sprawozdanie zawierające:

- a) wykaz statków podnoszących jego banderę, którym wydano świadectwo gotowości do recyklingu, oraz nazwę przedsiębiorstwa recyklingu statków i umiejscowienie zakładu recyklingu statków zgodnie z zapisem w świadectwie gotowości do recyklingu;
- b) wykaz statków podnoszących jego banderę, dla których otrzymano oświadczenie o zakończeniu recyklingu;
- c) informacje dotyczące każdego przypadku nielegalnego recyklingu statku, sankcji i działań następczych podjętych przez dane państwo członkowskie.

2. Co trzy lata państwa członkowskie przekazują Komisji drogą elektroniczną sprawozdanie, nie później niż dziewięć miesięcy od zakończenia objętego nim trzyletniego okresu.

Pierwsze sprawozdanie w formie elektronicznej obejmuje okres od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia do końca pierwszego regularnego trzyletniego okresu sprawozdawczego, określonego w art. 5 dyrektywy Rady 91/692/EWG⁽¹⁾, przypadającego po dacie początkowej pierwszego okresu sprawozdawczego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizująca i racjonalizująca sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 48).

Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia nie później niż dziewięć miesięcy od otrzymania sprawozdań od państw członkowskich.

3. Komisja wprowadza te informacje do elektronicznej bazy danych stale dostępnej dla społeczeństwa.

Artykuł 22

Egzekwowanie przepisów w państwach członkowskich

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich stosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Państwa członkowskie współpracują ze sobą na poziomie dwustronnym lub wielostronnym w celu ułatwienia zapobiegania przypadkom potencjalnego obchodzenia i łamania przepisów niniejszego rozporządzenia oraz wykrywania takich przypadków.

3. Państwa członkowskie wyznaczają osoby spośród pracowników etatowych odpowiedzialne za współpracę, o której mowa w ust. 2. Stosowne informacje przekazywane są Komisji, która przesyła tym osobom skompilowaną listę.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji swoje krajowe przepisy dotyczące egzekwowania niniejszego rozporządzenia i mających zastosowanie sankcji.

Artykuł 23

Żądanie podjęcia działań

1. Osoby fizyczne lub prawne, które odczuły lub prawdopodobnie odczują skutki naruszenia art. 13 w związku z art. 15 i art. 16 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia lub posiadające wystarczający interes w przedmiocie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych związanych z naruszeniem art. 13 w związku z art. 15 i art. 16 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, są uprawnione do wystąpienia do Komisji z żądaniem podjęcia działań na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do takiego naruszenia lub bezpośredniego zagrożenia takim naruszeniem.

Interes wszelkich organizacji pozarządowych promujących ochronę środowiska i spełniających wymogi określone w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 uważa się za wystarczający na użytek akapitu pierwszego.

2. Żądanie podjęcia działań jest przedkładane wraz z istotnymi informacjami i danymi potwierdzającymi to żądanie.

3. W przypadku gdy żądanie podjęcia działań i towarzyszące mu informacje i dane wskazują w sposób wiarygodny na naruszenie art. 13 w związku z art. 15 i art. 16 ust. 1 lit. b) lub bezpośrednie zagrożenie takim naruszeniem, Komisja rozpatruje wszelkie takie żądania podjęcia działań oraz informacje i dane. W takich okolicznościach Komisja umożliwia odnośnemu przedsiębiorstwu recyklingu przedstawienie swojej opinii w związku z żądaniem podjęcia działań i towarzyszącymi mu informacjami i danymi.

4. Komisja, bezzwłocznie i zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii, informuje osoby, które przedłożyły żądanie na podstawie ust. 1, o swojej decyzji o przyjęciu lub odrzuceniu żądania podjęcia działań wraz z podaniem przyczyn.

TYTUŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 24

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 8, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 30 grudnia 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 8, może w dowolnym momencie zostać odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja informuje o nim jednocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 8 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 25

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 26

Przepis przejściowy

Od daty opublikowania europejskiego wykazu państwa członkowskie mogą, przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, wydawać zezwolenia na prowadzenie recyklingu statków w zakładach recyklingu statków znajdujących się w europejskim wykazie. W takich okolicznościach nie ma zastosowania rozporządzenie (WE) nr 1013/2006.

Artykuł 27

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1013/2006

W art. 1 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 dodaje się literę w brzmieniu:

„i) statki podnoszące banderę państwa członkowskiego objęte zakresem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie recyklingu statków oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 i dyrektywę 2009/16/WE (Dz.U. L 330 z 10.12.2013, s. 1).”

Artykuł 28

Zmiana w dyrektywie 2009/16/WE

W załączniku IV dodaje się punkt w brzmieniu:

„49. Świadectwo inwentaryzacji materiałów niebezpiecznych lub zaświadczenie o zgodności mające zastosowanie zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie recyklingu statków oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 i dyrektywę 2009/16/WE (Dz.U. L 330 z 10.12.2013, s. 1).”

Artykuł 29

Zachęta finansowa

Komisja do dnia 31 grudnia 2016 r. przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wykonalności instrumentu finansowego, który ułatwiłby bezpieczny i racjonalny ekologicznie recykling statków, a w stosownym przypadku dołączy do niego wniosek ustawodawczy.

Artykuł 30

Przegląd

1. Komisja oceni, które naruszenia niniejszego rozporządzenia powinny zostać objęte zakresem stosowania dyrektywy 2008/99/WE, aby osiągnąć równowagę przepisów dotyczących naruszeń między niniejszym rozporządzeniem a rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące swoich ustaleń do dnia 31 grudnia 2014 r., a w stosownym przypadku dołączy do niego wniosek ustawodawczy.

2. Komisja dokona przeglądu niniejszego rozporządzenia nie później niż 18 miesięcy przed datą wejścia w życie konwencji z Hongkongu i przedłoży równocześnie w tym celu, w stosownych przypadkach, wszelkie odpowiednie wnioski ustawodawcze. W przeglądzie takim rozważone zostanie włączenie zakładów recyklingu statków zatwierdzonych na podstawie konwencji z Hongkongu do europejskiego wykazu w celu uniknięcia powielania pracy i obciążenia administracyjnego.

3. Komisja będzie poddawać niniejsze rozporządzenie ciągłemu przeglądowi i w stosownych przypadkach przedstawi, w razie potrzeby, w odpowiednim czasie wnioski w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji w odniesieniu do konwencji międzynarodowych, w tym konwencji bazylejskiej.

4. Bez uszczerbku dla ust. 2, Komisja w terminie do pięciu lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, któremu będą towarzyszyć, w stosownych przypadkach, wnioski ustawodawcze, w celu zapewnienia, by zostały spełnione jego cele oraz by należycie zapewniono jego wpływ.

Artykuł 31

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 20 listopada 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

Artykuł 32

Stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od wcześniejszej z następujących dwóch dat, lecz nie wcześniej niż dnia 31 grudnia 2015 r.:

a) 6 miesięcy od dnia, w którym łączna maksymalna roczna wielkość recyklingu statków w zakładach recyklingu statków umieszczonych w europejskim wykazie stanowi nie mniej niż 2,5 mln ton masy statku pustego (LDT). Roczna wielkość recyklingu statków w zakładzie recyklingu statków oblicza się jako sumę wyrażonej w LDT masy statków, które zostały poddane recyklingowi w danym roku w tym zakładzie recyklingu statków. Maksymalną roczną wielkość recyklingu statków określa się, wybierając najwyższą wartość, która wystąpiła w poprzednim okresie dziesięciu lat dla każdego zakładu recyklingu statków lub – w przypadku nowo dopuszczonego zakładu recyklingu statków – najwyższą roczną wartość osiągniętą w tym zakładzie; lub

b) dnia 31 grudnia 2018 r.

2. Jednakże w odniesieniu do następujących przepisów stosuje się następujące daty rozpoczęcia stosowania:

a) art. 2, art. 5 ust. 2 akapit drugi, art. 13, 14, 15, 16, 25 i 26 – od dnia 31 grudnia 2014 r.;

b) art. 5 ust. 2 akapit pierwszy i trzeci oraz art. 12 ust. 1 i 8 od dnia 31 grudnia 2020 r.

3. Komisja opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ogłoszenie dotyczące daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, kiedy spełnione zostaną warunki, o których mowa w ust. 1 lit. a).

4. Jeżeli państwo członkowskie zamknęło swój krajowy rejestr statków lub podczas trzyletniego okresu nie ma żadnych statków zarejestrowanych pod swoją banderą i dopóki nie ma żadnego statku zarejestrowanego pod swoją banderą, to państwo członkowskie może odstąpić od przepisów niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem art. 4, 5, 11, 12, 13, 14, art. 16 ust. 6, art. 18, 19, 20, 21 i 22. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza skorzystać z tego odstępstwa, powiadamia Komisję najpóźniej w dniu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Komisji przekazuje się również każdą kolejną zmianę.

W imieniu Rady

V. LEŠKEVIČIUS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

KONTROLA MATERIAŁÓW NIEBEZPIECZNYCH

Materiał niebezpieczny	Definicje	Środki kontrolne
Azbest	Materiały zawierające azbest	Na wszystkich statkach zabrania się nowego instalowania materiałów, które zawierają azbest.
Substancje zubożające warstwę ozonową	Substancje kontrolowane, zdefiniowane w art. 1 ust. 4 Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, 1987, wymienione w załącznikach A, B, C lub E do tego protokołu obowiązujących w czasie stosowania lub interpretacji niniejszego załącznika. Substancje zubożające warstwę ozonową, które mogą znajdować się na statku, obejmują między innymi: halon 1211 bromochlorodifluorometan halon 1301 bromotrifluorometan halon 2402 1,2-dibromo-1,1,2,2-tetrafluoroetan (znany również jako halon 114B2) CFC-11 trichlorofluorometan CFC-12 dichlorodifluorometan CFC-113 1,1,2-trichloro-1,2,2-trifluoroetan CFC-114 1,2-dichloro-1,1,2,2-tetrafluoroetan CFC-115 chloropentafluoroetan HCFC-22 chlorodifluorometan	Na wszystkich statkach zabrania się stosowania w nowych instalacjach substancji zubożających warstwę ozonową.
Polichlorowane bifenyle (PCB)	„Polichlorowane bifenyle” oznaczają związki aromatyczne tworzące się w taki sposób, że atomy wodoru w cząsteczce bifenylu (dwa pierścienie benzenu związane jednym wiązaniem węgiel-węgiel) mogą być zastąpione przez do dziesięciu atomów chloru	Na wszystkich statkach zabrania się nowego instalowania materiałów, które zawierają polichlorowane bifenyle.
Kwas perfluorooktano-sulfonowy (PFOS) ⁽¹⁾	„Kwas perfluorooktanosulfonowy” (PFOS) oznacza kwas perfluorooktanosulfonowy i jego pochodne	Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 850/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ zabrania się stosowania w nowych instalacjach kwasu perfluorooktanosulfonowego (PFOS) i jego pochodnych
Związki i systemy przeciwporostowe	Związki i systemy przeciwporostowe uregulowane w załączniku I do Międzynarodowej konwencji o kontroli szkodliwych systemów przeciwporostowych stosowanych na statkach, 2001 (konwencji AFS) obowiązującym w czasie stosowania lub interpretacji niniejszego załącznika.	1. Na wszystkich statkach zabrania się stosowania systemów przeciwporostowych zawierających organiczne związki cyny jako substancje biobójcze lub wszelkich innych systemów przeciwporostowych, których stosowanie lub wykorzystywanie jest zakazane na mocy konwencji AFS.

Materiał niebezpieczny	Definicje	Środki kontrolne
		2. Na nowych statkach lub w nowych instalacjach na wszystkich statkach zabrania się stosowania lub wykorzystywania związków lub systemów przeciwporostowych w sposób niezgodny z konwencją AFS.

⁽¹⁾ Nie stosuje się do statków pływających pod banderą państw trzecich.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 850/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych i zmieniające dyrektywę 79/117/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 7).

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ POZYCJI DO WYKAZU MATERIAŁÓW NIEBEZPIECZNYCH

1. Wszelkie materiały niebezpieczne wymienione w załączniku I
 2. Kadm oraz związki kadmu
 3. Chrom sześciowartościowy i związki chromu sześciowartościowego
 4. Ołów i związki ołowiu
 5. Rtęć i związki rtęci
 6. Polibromowane bifenyle (PBB)
 7. Polibromowane etery difenyłowe (PBDE),
 8. Polichlorowane naftaleny (więcej niż 3 atomy chloru)
 9. Substancje radioaktywne
 10. Niektóre krótkołańcuchowe chlorowane parafiny (chloroalkany C10-C13)
 11. Uniepalniacz bromowany (HBCDD)
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1258/2013**z dnia 20 listopada 2013 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 273/2004 w sprawie prekursorów narkotykowych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 7 stycznia 2010 r. Komisja przyjęła na mocy art. 16 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ sprawozdanie w sprawie wdrożenia i funkcjonowania prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego nadzorowania i kontroli handlu prekursorami narkotykowymi.
- (2) W sprawozdaniu tym Komisja zaleciła dalszą analizę sposobów wzmocnienia kontroli handlu bezwodnikiem octowym, substancji sklasyfikowanej w kategorii 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 273/2004, zgodnie z art. 2 lit. a) tego rozporządzenia, w celu lepszego zapobiegania wykorzystywaniu bezwodnika octowego do nielegalnego wytwarzania heroiny.
- (3) W swoich konkluzjach z dnia 25 maja 2010 r. w sprawie funkcjonowania i wdrożenia prawodawstwa UE w zakresie prekursorów narkotykowych Rada wezwała Komisję do zaproponowania zmian prawnych po dokonaniu dokładnej oceny ich potencjalnego wpływu na organy i podmioty gospodarcze państw członkowskich.
- (4) Niniejsze rozporządzenie precyzuje definicję substancji sklasyfikowanej: w związku z tym termin „preparat farmaceutyczny”, który pochodzi z konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przyjętej w Wiedniu dnia 19 grudnia 1988 r., zostaje skreślony, ponieważ jest on już objęty odpowiednim terminem stosowanym w unijnych aktach prawnych,

a mianowicie terminem „produkty lecznicze”. Ponadto termin „inne preparaty” zostaje skreślony, ponieważ stanowi on powtórzenie terminu „mieszaniny” wykorzystanego już w tej definicji.

- (5) Należy wprowadzić definicję terminu „użytkownik” w odniesieniu do osób posiadających substancje do celów innych niż wprowadzanie ich do obrotu oraz sprecyzować, że osoby korzystające z substancji sklasyfikowanych w kategorii 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 273/2004 do celów innych niż wprowadzanie ich do obrotu są zobowiązane do uzyskania zezwolenia.
- (6) Należy wprowadzić bardziej szczegółowe przepisy dotyczące rejestracji, aby zapewnić jednolite warunki rejestracji we wszystkich państwach członkowskich substancji sklasyfikowanych w kategorii 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 273/2004. W przypadku substancji sklasyfikowanych w nowej podkategorii 2A załącznika I do tego rozporządzenia poza podmiotami gospodarczymi rejestracji powinny podlegać również użytkownicy.
- (7) W przypadku gdy wymaga się opłat za uzyskanie zezwolenia lub rejestrację, państwa członkowskie powinny rozważyć zróżnicowanie takich opłat w celu ochrony konkurencyjności mikroprzedsiębiorstw.
- (8) Należy sprecyzować, że państwa członkowskie mają możliwość podejmowania działań w odniesieniu do podejrzanych transakcji dotyczących substancji niesklasyfikowanych, co pozwoli im na szybsze reagowanie na nowe tendencje w nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających.
- (9) Należy utworzyć europejską bazę danych o prekursorach narkotykowych („europejska baza danych”), której celem będzie: ułatwienie państwom członkowskim zgłaszania konfiskat i zatrzymanych wysyłek, w miarę możliwości w sposób zagregowany i zapewniający anonimowość oraz jak najmniej ingerujący w sferę przetwarzania danych osobowych, z uwzględnieniem nowoczesnych technologii ochrony prywatności i zasady ograniczania dostępności danych. Europejska baza danych powinna również pełnić rolę europejskiego rejestru podmiotów gospodarczych i użytkowników posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych, co ułatwi weryfikację legalności transakcji handlowych z udziałem substancji sklasyfikowanych, oraz powinna umożliwiać podmiotom gospodarczym przekazywanie właściwym organom informacji o ich transakcjach z udziałem substancji sklasyfikowanych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 76 z 14.3.2013, s. 54.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 15 listopada 2013 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.U. L 47 z 18.2.2004, s. 1).

- (10) W rozporządzeniu (WE) nr 273/2004, zmienionym niniejszym rozporządzeniem, przewiduje się przetwarzanie informacji, w tym przetwarzanie danych osobowych, na potrzeby umożliwienia właściwym organom monitorowania wprowadzania do obrotu prekursorów

narkotykowych oraz zapobiegania nielegalnemu wykorzystywaniu substancji sklasyfikowanych. Takie przetwarzanie danych osobowych powinno być przeprowadzane w sposób zgodny z celem niniejszego rozporządzenia oraz zgodnie z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ i z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾, a w szczególności z unijnymi wymogami związanymi z jakością danych, proporcjonalnością, zasadą celowości oraz z prawami do informacji, dostępu do danych, poprawiania danych, ich usuwania i blokowania, a także ze środkami organizacyjnymi i technicznymi oraz międzynarodowym przekazywaniem danych osobowych.

- (11) Przetwarzanie danych osobowych do celów rozporządzenia (WE) nr 273/2004, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, ani jakiegokolwiek akty delegowane i wykonawcze przyjęte na ich podstawie nie powinny naruszać prawa podstawowego do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego uznanego w art. 8 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawa do ochrony danych osobowych, uznanych odpowiednio w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Akty delegowane i wykonawcze powinny również zapewniać, aby jakiegokolwiek przetwarzanie danych odbywało się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.
- (12) Bezwodnik octowy, obecnie sklasyfikowany w kategorii 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 273/2004, powinien zostać włączony do nowej podkategorii 2A załącznika I do tego rozporządzenia, aby umożliwić zwiększoną kontrolę handlu tą substancją. Pozostałe substancje kategorii 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 273/2004 należy ująć w podkategorii 2B załącznika I do tego rozporządzenia.
- (13) Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 przyznaje Komisji uprawnienia do wdrożenia niektórych z jego przepisów zgodnie z procedurami określonymi w decyzji Rady 1999/468/WE⁽³⁾.
- (14) W następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony uprawnienia te należy dostosować do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (15) Dla osiągnięcia celów rozporządzenia (WE) nr 273/2004, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE, aby określić wymogi i warunki przyznawania zezwolenia oraz rejestracji, tworzenia wykazu

podmiotów gospodarczych i użytkowników, którzy uzyskali zezwolenie lub zostali zarejestrowani w europejskiej bazie danych, uzyskiwania i stosowania deklaracji klienta, dokumentacji i etykietowania mieszanin zawierających substancje sklasyfikowane, przekazywania przez podmioty gospodarcze informacji na temat transakcji z udziałem substancji sklasyfikowanych oraz informowania przez państwa członkowskie o wdrażaniu monitorowania środków określonych w rozporządzeniu (WE) nr 273/2004, a także w celu zmiany załączników do niego. Takie akty delegowane powinny również określać kategorie danych osobowych, które mogą być przetwarzane przez państwa członkowskie i podmioty gospodarcze zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 273/2004, kategorie danych osobowych, które mogą być przechowywane w europejskiej bazie danych oraz zabezpieczenia stosowane przy przetwarzaniu danych osobowych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (16) Ważne jest również, aby podczas przygotowywania aktów delegowanych dotyczących przetwarzania danych osobowych Komisja zasięgała opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.
- (17) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania rozporządzenia (WE) nr 273/2004 należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽⁴⁾. W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych należy stosować procedurę sprawdzającą w celu szczegółowego określenia sposobu przekazywania deklaracji klienta w formie elektronicznej oraz sposobu przekazywania do europejskiej bazy danych informacji na temat przeprowadzonych przez podmioty gospodarcze transakcji z udziałem substancji sklasyfikowanych.
- (18) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zaostrożenie przepisów dotyczących rejestracji podmiotów gospodarczych wprowadzających do obrotu lub posiadających substancje sklasyfikowane w kategorii 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 273/2004, w szczególności bezwodnik octowy, w celu zapobiegania ich nielegalnemu wykorzystywaniu do wytwarzania środków odurzających, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie – ponieważ nielegalni handlarze wykorzystują krajowe różnice w zasadach rejestracji i przenoszą swoją nielegalną działalność w miejsce, gdzie można najłatwiej nielegalnie wykorzystywać prekursorsy narkotykowe – natomiast ze względu na rozmiary i skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

- (19) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 18 stycznia 2013 r. ⁽¹⁾
- (20) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 273/2004,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 273/2004 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Zakres i cele działania

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zharmonizowane środki służące wewnętrznemu kontrolowaniu i monitorowaniu niektórych substancji często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych w celu zapobiegania nielegalnemu wykorzystywaniu takich substancji.”;

- 2) w art. 2:

- a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) »substancja sklasyfikowana« oznacza każdą substancję wymienioną w załączniku I, która może być wykorzystywana do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, w tym mieszaniny i produkty naturalne zawierające takie substancje, z wyłączeniem mieszanin i produktów naturalnych, które zawierają substancje sklasyfikowane i które zostały wytworzone w taki sposób, że substancje sklasyfikowane nie mogą być łatwo wykorzystane lub odzyskane za pomocą łatwych do zastosowania lub ekonomicznie opłacalnych środków, produktów leczniczych określonych w art. 1 pkt 2 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) oraz weterynaryjnych produktów leczniczych określonych w art. 1 pkt 2 dyrektywy 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**);

(*) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

(**) Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1).”;

- b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) »wprowadzanie do obrotu« oznacza każdą, zarówno odpłatną jak i nieodpłatną dostawę substancji sklasyfikowanych w Unii, lub też składowanie, wytwarzanie, produkcję, przetwarzanie, handel, dystrybucję lub pośrednictwo w handlu tymi substancjami w celu dostawy w Unii.”;

- c) dodaje się litery w brzmieniu:

„h) »użytkownik« oznacza osobę fizyczną lub prawną, inną niż podmiot gospodarczy, która posiada substancję sklasyfikowaną i zajmuje się przetwarzaniem, przygotowywaniem preparatów, zużywaniem, magazynowaniem, przechowywaniem, obróbką, umieszczaniem w pojemnikach, przenoszeniem z jednego pojemnika do innego, mieszaniem, przekształcaniem lub jakimkolwiek innym wykorzystaniem substancji sklasyfikowanych;

i) »produkt naturalny« oznacza organizm lub część tego organizmu w jakiejkolwiek postaci, lub wszelkie substancje występujące w przyrodzie zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 39 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

(*) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).”;

- 3) w art. 3:

- a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Podmioty gospodarcze i użytkownicy muszą uzyskać zezwolenie od właściwego organu państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, zanim będą mogli wejść w posiadanie lub wprowadzić do obrotu substancje sklasyfikowane w kategorii 1 załącznika I. Właściwe organy mogą przyznawać zezwolenia specjalne aptekom, punktom wydawania leków weterynaryjnych, niektórym organom władzy publicznej oraz siłom zbrojnym. Takie zezwolenia specjalne są ważne jedynie w związku z wykorzystywaniem substancji sklasyfikowanych w kategorii 1 załącznika I w ramach urzędowych obowiązków zainteresowanych podmiotów gospodarczych.

3. Każdy podmiot gospodarczy posiadający zezwolenie dostarcza substancje sklasyfikowane w kategorii 1 załącznika I jedynie podmiotom gospodarczym lub użytkownikom, którzy również posiadają zezwolenie oraz podpisali deklarację klienta przewidzianą w art. 4 ust. 1.”;

- b) ust. 5, 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„5. Bez uszczerbku dla ust. 8, właściwe organy mogą ograniczyć ważność zezwolenia do okresu nieprzekraczającego trzech lat albo zobowiązać podmioty

(¹) Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

gospodarcze i użytkowników do wykazania w odstępach czasu nie dłuższych niż trzy lata, że warunki, na których zezwolenie zostało przyznane, są nadal spełniane. W zezwoleniu wymienia się operację lub operacje, na które jest ono ważne, a także substancje sklasyfikowane, których ono dotyczy. Co do zasady właściwe organy przyznają zezwolenia specjalne bezterminowo, ale mogą je zawieszać lub unieważniać w przypadku, gdy istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że jego posiadacz nie jest już właściwą i odpowiednią osobą do posiadania takiego zezwolenia lub też że warunki, na których przyznano to zezwolenie, nie są już spełniane.

6. Podmioty gospodarcze muszą zostać zarejestrowane przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, przed wprowadzeniem do obrotu substancji sklasyfikowanych w kategorii 2 załącznika I. Od dnia 1 lipca 2015 r. użytkownicy muszą zostać zarejestrowani przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, przed wejściem w posiadanie substancji sklasyfikowanych w podkategorii 2A załącznika I. Właściwe organy mogą przyznać rejestrację specjalną aptekom, punktom wydawania leków weterynaryjnych, niektórym organom władzy publicznej oraz sił zbrojnych. Takie specjalne rejestracje uznaje się za ważne jedynie w odniesieniu do wykorzystywania substancji sklasyfikowanych w kategorii 2 załącznika I, w ramach urzędowych obowiązków zainteresowanych podmiotów gospodarczych lub użytkowników.

6a. Każdy zarejestrowany podmiot gospodarczy może dostarczać substancje sklasyfikowane w podkategorii 2A załącznika I jedynie innym podmiotom gospodarczym lub użytkownikom, którzy również są zarejestrowani i podpisali deklarację klienta przewidzianą w art. 4 ust. 1.

6b. Rozważając możliwość przyznania rejestracji, właściwe organy biorą w szczególności pod uwagę kompetencje i rzetelność wnioskodawcy. Odmawiają one rejestracji w przypadku, gdy istnieją uzasadnione podstawy budzące wątpliwości co do stosowności i rzetelności wnioskodawcy lub pracownika odpowiedzialnego za handel substancjami sklasyfikowanymi. Mogą one zawiesić lub unieważnić rejestrację w przypadku, gdy istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że jej posiadacz nie jest już właściwą i odpowiednią osobą do posiadania takiej rejestracji lub też że warunki, na których przyznano tę rejestrację, nie są już spełniane.

6c. Właściwe organy mogą zażądać od podmiotów gospodarczych i użytkowników uiszczenia opłaty za wniosek o wydanie zezwolenia lub o rejestrację.

W przypadku wprowadzenia opłat właściwe organy rozważają różnicowanie wysokości opłat zależnie od wielkości przedsiębiorstwa. Opłaty takie są pobierane w sposób niedyskryminacyjny i nie mogą przekraczać kosztów postępowania w sprawie wniosku.

7. Właściwe organy wprowadzają podmioty gospodarcze i użytkowników, którzy uzyskali zezwolenie lub rejestrację, do europejskiej bazy danych, o której mowa w art. 13a.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15a dotyczących wymogów i warunków:

- a) przyznawania zezwolenia, w tym, w stosownych przypadkach, kategorii danych osobowych, które mają być przekazywane;
- b) przyznawania rejestracji, w tym, w stosownych przypadkach, kategorii danych osobowych, które mają być przekazywane;
- c) wprowadzania podmiotów gospodarczych i użytkowników do europejskiej bazy danych, o której mowa w art. 13a, zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu.

Kategorie danych osobowych, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b) niniejszego ustępu, nie obejmują szczególnych kategorii danych, o których mowa w art. 8 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

(*) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).;

4) w art. 4:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla ust. 4 niniejszego artykułu oraz art. 6 i 14, każdy podmiot gospodarczy mający siedzibę w Unii, który dostarcza klientowi substancje sklasyfikowane w kategorii 1 lub 2 załącznika I, musi otrzymać od klienta deklarację wykazującą konkretny sposób lub sposoby wykorzystania substancji sklasyfikowanych. Podmiot gospodarczy musi uzyskać oddzielną deklarację dla każdej substancji sklasyfikowanej. Deklaracja taka odpowiada wzorowi przedstawionemu w załączniku III pkt 1. W przypadku osób prawnych deklaracja jest sporządzana na papierze firmowym z nagłówkiem.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Podmiot gospodarczy dostarczający substancje sklasyfikowane w kategorii 1 załącznika I przystawia swoją pieczęć oraz podpisuje kopię deklaracji, potwierdzając tym samym, że jest ona zgodna z oryginałem. Kopia taka musi być zawsze dołączona do tych substancji, które są przewożone w Unii, i musi być okazywana na żądanie organom odpowiedzialnym za sprawdzanie zawartości pojazdów w czasie transportu.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15a w odniesieniu do wymogów i warunków dotyczących uzyskania deklaracji klienta i posługiwania się nimi.”;

5) w art. 5 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15a w odniesieniu do wymogów i warunków dotyczących dokumentacji mieszanin zawierających substancje sklasyfikowane.”;

6) w art. 7 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15a w odniesieniu do wymogów i warunków dotyczących etykietowania mieszanin zawierających substancje sklasyfikowane.”;

7) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Powiadamianie właściwych organów

1. Podmioty gospodarcze niezwłocznie powiadamiają właściwe organy o wszelkich okolicznościach, takich jak nietypowe zamówienia lub transakcje z udziałem substancji sklasyfikowanych, które mogą budzić podejrzenie, iż takie substancje, które mają być wprowadzane do obrotu, mogłyby być wykorzystywane do celów nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych. W tym celu podmioty gospodarcze przedstawiają wszelkie dostępne informacje umożliwiające właściwym organom zweryfikowanie legalności odnośnych zamówień lub transakcji.

2. Podmioty gospodarcze przekazują właściwym organom stosowne informacje – w zwięzłej formie – dotyczące prowadzonych transakcji z udziałem substancji sklasyfikowanych.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15a dotyczących wymogów i warunków przekazywania przez podmioty gospodarcze informacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w tym, w stosownych przypadkach, na temat kategorii danych osobowych, które mają być w tym celu przetwarzane, oraz zabezpieczeń przetwarzania takich danych osobowych.

4. Podmioty gospodarcze nie mogą ujawniać jakichkolwiek danych osobowych zgromadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia podmiotom innym niż właściwe organy.”;

8) art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja sporządza i uaktualnia wytyczne w celu ułatwienia współpracy między właściwymi organami, podmiotami gospodarczymi i przemysłem chemicznym, w szczególności w odniesieniu do substancji niesklasyfikowanych.”;

9) w art. 10:

a) ust. 1 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) dostępu do miejsca prowadzenia działalności podmiotu gospodarczego lub użytkownika celem uzyskania dowodów nieprawidłowości;

c) w razie konieczności, zatrzymania i konfiskaty wysyłki, która nie spełnia wymogów niniejszego rozporządzenia.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Każde państwo członkowskie może przyjąć niezbędne środki w celu umożliwienia swoim właściwym organom kontroli i monitorowania podejrzanych transakcji z udziałem substancji niesklasyfikowanych, w szczególności w celu:

a) uzyskiwania informacji na temat wszelkich zamówień na substancje niesklasyfikowane lub operacji z udziałem substancji niesklasyfikowanych;

b) dostępu do miejsca prowadzenia działalności w celu uzyskania dowodów potwierdzających podejrzenie transakcji z udziałem substancji niesklasyfikowanych;

c) w razie konieczności, zatrzymywania i konfiskaty wysyłek, aby zapobiegać wykorzystaniu substancji niesklasyfikowanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

3. Właściwe organy nie mogą naruszać poufnej informacji handlowej.”;

10) art. 13–16 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 13

Informacja z państw członkowskich

1. Aby umożliwić wszelkie niezbędne dostosowania do ustaleń dotyczących monitorowania handlu substancjami sklasyfikowanymi i niesklasyfikowanymi, właściwe organy w każdym z państw członkowskich przekazują Komisji – terminowo i w formie elektronicznej poprzez europejską bazę danych, o której mowa w art. 13a – wszystkie istotne informacje dotyczące wdrażania środków monitorowania ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w odniesieniu do substancji używanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, metod nielegalnego wykorzystywania i nielegalnego wytwarzania, a także legalnego handlu tymi substancjami.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15a, określających wymogi i warunki przekazywania informacji określonych w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Komisja przedkłada podsumowanie informacji przekazanych na mocy z ust. 1 niniejszego artykułu Międzynarodowemu Organowi Kontroli Środków Odurzających zgodnie z art. 12 ust. 12 konwencji Narodów Zjednoczonych oraz w porozumieniu z państwami członkowskimi.

Artykuł 13a

Europejska baza danych o prekursorach narkotykowych

1. Komisja ustanawia europejską bazę danych o prekursorach narkotykowych, pełniącą następujące funkcje:

- a) ułatwianie przekazywania informacji – w miarę możliwości w sposób zagregowany i zapewniający anonimowość – zgodnie z art. 13 ust. 1, syntezy i analizy tych informacji na poziomie Unii, a także składania sprawozdań Międzynarodowemu Organowi Kontroli Środków Odurzających zgodnie z art. 13 ust. 3;
- b) utworzenie europejskiego rejestru podmiotów gospodarczych i użytkowników, którym przyznano zezwolenie lub rejestrację;
- c) umożliwienie podmiotom gospodarczym przekazywania właściwym organom informacji dotyczących ich transakcji, zgodnie z art. 8 ust. 2, w formie elektronicznej, jak to określono w środkach wykonawczych przyjętych na mocy art. 14.

Dane osobowe wprowadzane są do europejskiej bazy danych jedynie po przyjęciu aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 8 i art. 8 ust. 3.

2. Komisja i właściwe organy podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić bezpieczeństwo, poufność i dokładność danych osobowych znajdujących się w europejskiej bazie danych oraz aby zapewnić ochronę praw osób, których te dane dotyczą, zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

3. Informacje uzyskane na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym dane osobowe, muszą być wykorzystywane zgodnie z mającym zastosowanie prawodawstwem dotyczącym ochrony danych osobowych i nie mogą być przechowywane dłużej, niż jest to konieczne do celów niniejszego rozporządzenia. Zakazuje się przetwarzania szczególnych kategorii danych, o których mowa w art. 8 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE i w art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

4. Komisja podaje do publicznej wiadomości wyczerpujące informacje – w jasnej i zrozumiałej formie – dotyczące europejskiej bazy danych zgodnie z art. 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 13b

Ochrona danych

1. Przetwarzanie danych osobowych przez właściwe organy w państwach członkowskich dokonywane jest zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi transponującymi dyrektywę 95/46/WE i pod nadzorem organu nadzorczego państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 28 tej dyrektywy.

2. Bez uszczerbku dla art. 13 dyrektywy 95/46/WE dane osobowe uzyskane lub przetwarzane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mogą być wykorzystywane jedynie do celu zapobiegania nielegalnemu wykorzystywaniu substancji sklasyfikowanych.

3. Przetwarzanie danych osobowych przez Komisję, w tym do celów europejskiej bazy danych, dokonywane jest zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 i pod nadzorem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

4. Państwa członkowskie i Komisja nie mogą przetwarzać danych osobowych w sposób niezgodny z celami określonymi w art. 13a.

Artykuł 14

Akty wykonawcze

1. Komisja może przyjąć następujące akty wykonawcze:

- a) zasady dostarczania deklaracji klienta, o których mowa w art. 4, w stosownych przypadkach w formie elektronicznej;
- b) zasady przekazywania informacji, o których mowa w art. 8 ust. 2, w tym, w stosownych przypadkach, w formie elektronicznej do europejskiej bazy danych;
- c) przepisy proceduralne dotyczące przyznawania zezwoleń, dokonywania rejestracji i sporządzania wykazu podmiotów gospodarczych i użytkowników w europejskiej bazie danych, o których to czynnościach mowa w art. 3 ust. 2, 6 i 7.

2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14a ust. 2.

Artykuł 14a

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Prekursorów Narkotykowych ustanowiony na mocy art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 (**). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (***).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 15

Dostosowywanie załączników

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 15a w celu dostosowania załączników I, II i III do nowych tendencji w zakresie nielegalnego wykorzystywania prekursorów narkotykowych oraz w celu dostosowania tych załączników do wszelkich zmian wprowadzanych w tabelach w załączniku do konwencji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 15a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 8, art. 4 ust. 4, art. 5 ust. 7, art. 7 akapit drugi, art. 8 ust. 3, art. 13 ust. 2 i art. 15, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 30 grudnia 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 3 ust. 8, art. 4 ust. 4, art. 5 ust. 7, art. 7 akapit drugi, art. 8 ust. 3, art. 13 ust. 2 i art. 15, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 8, art. 4 ust. 4, art. 5 ust. 7, art. 7 akapit drugi, art. 8 ust. 3, art. 13 ust. 2 lub art. 15 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 16

Informacje o środkach przyjętych przez państwa członkowskie

1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o środkach przyjmowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności o środkach przyjętych na podstawie art. 10 i 12. Powiadamiają również o wszelkich wprowadzanych do nich zmianach.

2. Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim.

3. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, do dnia 31 grudnia 2019 r. sprawozdanie z wdrożenia i funkcjonowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności na temat ewentualnej potrzeby dodatkowych działań w zakresie monitorowania i kontroli podejrzanych transakcji z udziałem substancji niesklasyfikowanych.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

(**) Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecim (Dz.U. L 22 z 26.1.2005, s. 1).

(***) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).";

11) w załączniku I:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Wykaz substancji sklasyfikowanych”;

b) w kategorii 1 kod NS dla norefedryny zastępuje się następującym kodem:

„2939 44 00”;

c) w kategorii 1 do wykazu substancji dodaje się następującą substancję:

„Alfa-fenylaoacetyloacetonitryl, kod NS 2926 90 95, nr CAS 4468-48-8”;

d) tekst określony dla kategorii 2 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia;

12) w załączniku III skreśla się słowo „upoważnienie”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 20 listopada 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

V. LEŠKEVIČIUS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

KATEGORIA 2

PODKATEGORIA 2A

Substancja	Nazewnictwo NS (jeśli odmienne)	Kod NS ⁽¹⁾	Nr CAS ⁽²⁾
Bezwodnik octowy		2915 24 00	108-24-7

Sole substancji wymienionych w tej kategorii w każdym przypadku, gdy ich istnienie jest możliwe.

PODKATEGORIA 2B

Substancja	Nazewnictwo NS (jeśli odmienne)	Kod NS ⁽¹⁾	Nr CAS ⁽²⁾
Kwas fenylooctowy		2916 34 00	103-82-2
Kwas antranilowy		2922 43 00	118-92-3
Piperydyna		2933 32 00	110-89-4
Nadmanganian potasu		2841 61 00	7722-64-7

Sole substancji wymienionych w tej kategorii w każdym przypadku, gdy ich istnienie jest możliwe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 290 z 28.10.2002, s. 1.

⁽²⁾ Numer CAS oznacza „numer ewidencyjny nadany przez Chemical Abstracts Service”, będący niepowtarzalnym identyfikatorem cyfrowym dla każdej substancji i jej struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego izomeru oraz dla każdej soli każdego izomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1259/2013**z dnia 20 listopada 2013 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 7 stycznia 2010 r. Komisja przyjęła, na mocy art. 32 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 ⁽²⁾, sprawozdanie z wdrożenia i funkcjonowania prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego nadzorowania i kontroli handlu prekursorami narkotyków.
- (2) Obrót produktami leczniczymi nie podlega kontroli w ramach istniejącego unijnego systemu kontroli prekursorów narkotyków, ponieważ są one aktualnie wyłączone z definicji substancji sklasyfikowanych.
- (3) Komisja podkreśliła w swoim sprawozdaniu, że produkty lecznicze zawierające efedrynę i pseudoefedrynę były wykorzystywane do nielegalnego wytwarzania narkotyków poza granicami Unii jako zamiennik kontrolowanych w obrocie międzynarodowym efedryny i pseudoefedryny. Komisja zaleciła zatem wzmocnienie kontroli międzynarodowego handlu produktami leczniczymi zawierającymi efedrynę lub pseudoefedrynę wywozonymi z obszaru celnego Unii lub będącymi w tranzycie przez obszar celny Unii, aby zapobiec ich wykorzystywaniu do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.
- (4) W swoich konkluzjach z dnia 25 maja 2010 r. w sprawie funkcjonowania i wdrożenia unijnego prawodawstwa w zakresie prekursorów narkotyków Rada wezwała Komisję do zaproponowania zmian ustawodawczych po dokonaniu dokładnej oceny ich potencjalnego wpływu na organy i podmioty gospodarcze państw członkowskich.
- (5) Niniejsze rozporządzenie precyzuje definicję substancji sklasyfikowanych: w związku z tym termin „preparat farmaceutyczny”, który pochodzi z Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przyjętej w Wiedniu dnia 19 grudnia 1988 r. („konwencja Narodów Zjednoczonych”), zostaje skreślony, ponieważ jest już objęty odpowiednim terminem stosowanym w unijnych aktach prawnych, a mianowicie terminem „produkty lecznicze”. Ponadto termin „inne preparaty” zostaje skreślony, ponieważ stanowi on powtórzenie terminu „mieszaniny” wykorzystanego już w tej definicji.
- (6) Należy wprowadzić przepisy dotyczące zawieszania lub odwoływania rejestracji podmiotu gospodarczego, aby odpowiadały istniejącym przepisom dotyczącym zawieszania lub odwoływania licencji.
- (7) Produkty lecznicze oraz weterynaryjne produkty lecznicze („produkty lecznicze”) zawierające efedrynę lub pseudoefedrynę powinny podlegać kontroli bez zakłóceń dla legalnego handlu tymi produktami. W tym celu należy dodać nową kategorię (kategorię 4) w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 111/2005 wymieniającym produkty lecznicze zawierające pewne substancje sklasyfikowane.
- (8) Wywóz produktów leczniczych wymienionych w kategorii 4 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 111/2005, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, powinien zostać poprzedzony zezwoleniem na wywóz i wysłaniem przed wywozem powiadomienia przez właściwe organy Unii do właściwych organów w państwie przeznaczenia.
- (9) Właściwe organy państw członkowskich powinny posiadać uprawnienia do zatrzymania lub konfiskaty tych produktów leczniczych podczas ich wywozu, przywozu lub tranzytu, w przypadku gdy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że są one przeznaczone do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych.
- (10) W celu umożliwienia państw członkowskim szybszej reakcji na nowe tendencje w zakresie nielegalnego wykorzystywania prekursorów narkotyków należy doprecyzować ich uprawnienia do podejmowania działań w przypadku podejrzanych transakcji z udziałem substancji niesklasyfikowanych. W tym celu państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznania swoim właściwym organom uprawnień do uzyskiwania informacji o wszelkich zamówieniach lub czynnościach z udziałem substancji niesklasyfikowanych lub do wkroczenia do obiektów, aby uzyskać dowody podejrzanych transakcji z udziałem takich substancji. Ponadto właściwe organy

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 15 listopada 2013 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi (Dz.U. L 22 z 26.1.2005, s. 1).

powinny zapobiegać wprowadzaniu na obszar celny Unii lub wyprowadzaniu z niego substancji niesklasyfikowanych, w przypadku gdy można wykazać, że takie substancje będą wykorzystywane w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych. Takie substancje niesklasyfikowane należy uznawać za zaproponowane do umieszczenia w wykazie substancji niesklasyfikowanych podlegających dobrowolnemu nadzorowaniu.

(11) Właściwe organy państw członkowskich powinny dzielić się między sobą oraz z Komisją, za pośrednictwem europejskiej bazy danych o prekursorach narkotykowych („europejska baza danych”) ustanowionej na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 273/2004 ⁽¹⁾, informacjami o konfiskatach i zatrzymaniach transportów, aby poprawić ogólny poziom informacji o obrocie prekursorami narkotyków, w tym produktami leczniczymi. Europejska baza danych powinna być wykorzystywana do ułatwienia państwom członkowskim zgłaszania konfiskat i zatrzymanych transportów. Powinna ona również pełnić rolę europejskiego rejestru podmiotów gospodarczych posiadających licencję lub zarejestrowanych, co ułatwi weryfikację legalności ich transakcji z udziałem substancji sklasyfikowanych, oraz powinna umożliwiać podmiotom gospodarczym przekazywanie właściwym organom informacji o prowadzonym wywozie, przywozie i działaniach w zakresie pośrednictwa z udziałem substancji sklasyfikowanych. Taki europejski rejestr powinien być regularnie aktualizowany, a informacje w nim zawarte powinny być wykorzystywane przez Komisję i właściwe organy państw członkowskich wyłącznie do celów zapobiegania wykorzystywaniu prekursorów narkotyków na nielegalnym rynku.

(12) Rozporządzenie (WE) nr 111/2005 przewiduje przetwarzanie danych. Takie przetwarzanie danych może również obejmować dane osobowe i powinno być przeprowadzane zgodnie z prawem Unii.

(13) Przetwarzanie danych osobowych do celów rozporządzenia (WE) nr 111/2005, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, ani jakiegokolwiek akty delegowane i wykonawcze przyjęte na ich podstawie nie powinny naruszać prawa podstawowego do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego uznanego w art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawa do ochrony danych osobowych, uznanych odpowiednio w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.U. L 47 z 18.2.2004, s. 1).

(14) Państwa członkowskie i Komisja powinny przetwarzać dane osobowe jedynie w sposób zgodny z celami rozporządzenia (WE) nr 111/2005, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, oraz aktów delegowanych i wykonawczych przyjętych na jego podstawie. Dane te powinny być przetwarzane zgodnie z przepisami Unii dotyczącymi ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych, w szczególności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE ⁽²⁾ i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 ⁽³⁾.

(15) Rozporządzenie (WE) nr 111/2005 przyznaje Komisji uprawnienia do wdrożenia niektórych z jego przepisów, które to uprawnienia mają być wykonywane zgodnie z procedurami określonymi w decyzji Rady 1999/468/WE ⁽⁴⁾.

(16) W następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony uprawnienia te należy dostosować do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

(17) Dla osiągnięcia celów rozporządzenia (WE) nr 111/2005, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE, aby określić warunki przyznawania licencji i rejestracji oraz określić przypadki, w których licencja lub rejestracja nie jest wymagana; określić kryteria pozwalające na ustalenie sposobów wykazywania zgodności z prawem celów transakcji; określić, jakie informacje są wymagane przez właściwe organy i przez Komisję, aby umożliwić im nadzorowanie działań w zakresie wywozu, przywozu i pośrednictwa prowadzonych przez podmioty gospodarcze; określić wykaz państw przeznaczenia, do których wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategoriach 2 i 3 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 111/2005 powinien być poprzedzany powiadomieniem przed wywozem; określić uproszczone procedury powiadamiania przed wywozem oraz ich wspólne kryteria, które mają być stosowane przez właściwe organy; określić uproszczone procedury wydawania zezwoleń na wywóz oraz ich wspólne kryteria, które mają być stosowane przez

⁽²⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23).

właściwe organy; oraz dostosować załącznik do rozporządzenia (WE) nr 111/2005, aby reagować na nowe tendencje w zakresie nielegalnego wykorzystywania prekursorów narkotyków oraz w celu zmiany tabel w załączniku do konwencji Narodów Zjednoczonych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (18) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania rozporządzenia (WE) nr 111/2005, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, w szczególności w odniesieniu do ustanowienia wzoru licencji, przepisów proceduralnych dotyczących przekazywania informacji wymaganych przez właściwe organy do celów nadzorowania działań w zakresie wywozu, przywozu i pośrednictwa prowadzonych przez podmioty gospodarcze oraz środków zapewniających skuteczne nadzorowanie obrotu prekursorami narkotykowymi między Unią a państwami trzecimi, w szczególności w odniesieniu do wzoru formularzy zezwolenia na wywóz i przywóz oraz posługiwania się nimi, do celów zapobiegania nielegalnemu wykorzystywaniu prekursorów narkotyków. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (19) Akty delegowane i wykonawcze przyjęte na mocy rozporządzenia (WE) nr 111/2005, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, powinny gwarantować systematyczną i spójną kontrolę i nadzorowanie podmiotów gospodarczych.
- (20) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 18 stycznia 2013 r. ⁽²⁾.
- (21) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 111/2005,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 111/2005 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule rozporządzenia oraz w art. 1, art. 2 lit. d) i e), art. 10 ust. 1, art. 17 akapit pierwszy, art. 20 akapit pierwszy i art. 25 rzeczownik „Wspólnota” lub odpowiadające mu przymiotniki zastępuje się rzeczownikiem „Unia” lub odpowiadającymi mu przymiotnikami, z uwzględnieniem odpowiednich form gramatycznych. W art. 2 lit. e), art. 13 ust. 1 lit. d), art. 14 ust. 1 akapit pierwszy, art. 14 ust. 2, art. 18, art. 22 akapit pierwszy wyrażenie „obszar celny Wspólnoty” zastępuje się wyrażeniem „obszar celny Unii”,

z uwzględnieniem odpowiednich form gramatycznych. W art. 12 ust. 1 akapit pierwszy wyrażenie „obszar celny Wspólnoty” zastępuje się wyrażeniem „obszar celny Unii”, z uwzględnieniem odpowiednich form gramatycznych;

2) w art. 2:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) »substancja sklasyfikowana« oznacza każdą substancję wymienioną w załączniku, która może być wykorzystywana do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, w tym mieszaniny i produkty naturalne zawierające takie substancje, z wyłączeniem mieszanin i produktów naturalnych, które zawierają substancje sklasyfikowane i które zostały wytworzone w taki sposób, że substancje sklasyfikowane nie mogą być łatwo wykorzystane lub odzyskane za pomocą łatwych do zastosowania lub ekonomicznie opłacalnych środków, produktów leczniczych określonych w art. 1 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/83/WE (*) oraz weterynaryjnych produktów leczniczych określonych w art. 1 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/82/WE (**), z wyjątkiem produktów leczniczych oraz weterynaryjnych produktów leczniczych wymienionych w załączniku;

(*) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

(**) Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1).”;

b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) »przywóz« oznacza każde wprowadzenie substancji sklasyfikowanych posiadających status towarów nieunijnych na obszar celny Unii, włączając w to czasowe składowanie, wprowadzanie do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, objęcie procedurą zawieszającą oraz dopuszczenie do swobodnego obrotu w rozumieniu rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (*);

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

(*) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celný (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1).”;

c) lit. j) otrzymuje brzmienie:

„j) »produkt naturalny« oznacza organizm lub część tego organizmu we wszelkiej postaci, lub wszelkie substancje występujące w przyrodzie zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 39 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1907/2006 (*).

(*) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).”;

3) w art. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Wszystkie przywozy, wywozy lub działania w zakresie pośrednictwa z udziałem substancji sklasyfikowanych, z wyjątkiem substancji wymienionych w załączniku w kategorii 4, muszą być dokumentowane przez podmioty gospodarcze za pomocą dokumentów celnych i handlowych, takich jak deklaracje skrócone, zgłoszenia celne, faktury, manifesty ładunkowe, dokumenty transportowe i inne dokumenty przewozowe.”;

4) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Podmioty gospodarcze zapewniają, aby na każdym opakowaniu zawierającym substancje sklasyfikowane, z wyjątkiem substancji wymienionych w załączniku w kategorii 4, umieszczane były etykiety wskazujące ich nazwę określoną w załączniku lub, w przypadku mieszanin lub produktów naturalnych, ich nazwę oraz nazwę każdej substancji sklasyfikowanej, z wyjątkiem substancji wymienionych w załączniku w kategorii 4, będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego, określoną w załączniku. Dodatkowo podmioty gospodarcze mogą stosować swoje zwyczajowe etykiety.”;

5) w art. 6:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. O ile nie postanowiono inaczej, podmioty gospodarcze mające siedzibę w Unii, inne niż agencje celne i przewoźnicy działający jedynie w takim charakterze, uczestniczące w przywozie lub wywozie substancji sklasyfikowanych wymienionych w załączniku w kategorii

1 lub uczestniczące w działaniach w zakresie pośrednictwa z udziałem tych substancji, muszą posiadać licencję. Licencja wydawana jest przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym podmiot gospodarczy ma swoją siedzibę.

Rozważając możliwość przyznania licencji, właściwe organy biorą pod uwagę kompetencje i rzetelność wnioskodawcy, w szczególności brak poważnego naruszenia lub powtarzających się naruszeń przepisów w dziedzinie prekursorów narkotyków oraz niekaralność za jakiegokolwiek poważne przestępstwa.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30b w celu określenia warunków przyznawania licencji oraz określenia przypadków, w których licencja nie jest wymagana.”.

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Komisja określa wzór licencji w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 30 ust. 2.”;

6) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. O ile nie postanowiono inaczej, podmioty gospodarcze mające siedzibę w Unii, inne niż agencje celne i przewoźnicy działający jedynie w takim charakterze, uczestniczące w przywozie lub wywozie substancji sklasyfikowanych wymienionych w załączniku w kategorii 2 lub uczestniczące w działaniach w zakresie pośrednictwa z udziałem tych substancji, lub uczestniczące w wywozie substancji wymienionych w załączniku w kategorii 3, muszą zostać zarejestrowane. Rejestracja dokonywana jest przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym podmiot gospodarczy ma swoją siedzibę.

Rozważając możliwość dokonania rejestracji, właściwe organy biorą w szczególności pod uwagę kompetencje i rzetelność wnioskodawcy, w szczególności brak poważnego naruszenia lub powtarzających się naruszeń przepisów w dziedzinie prekursorów narkotyków oraz niekaralność za jakiegokolwiek poważne przestępstwa.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30b w celu określenia warunków dokonywania rejestracji oraz określenia przypadków, w których rejestracja nie jest wymagana.

2. Właściwe organy mogą zawiesić lub cofnąć rejestrację, w przypadku gdy podmiot gospodarczy przestał spełniać warunki jej udzielenia lub istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że istnieje ryzyko nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych.”;

7) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Przy wprowadzaniu substancji sklasyfikowanych na obszar celny Unii w celu ich rozładunku, tranzytu, czasowego składowania, składowania w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub w składzie wolnocłowym, lub poddania ich unijnej procedurze tranzytu zewnętrznego, podmiot gospodarczy, na żądanie właściwych organów, musi wykazać, że cele tych działań są zgodne z prawem.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30b, aby określić kryteria pozwalające na ustalenie sposobów wykazywania zgodności z prawem celów transakcji, aby zapewnić możliwość nadzorowania przez właściwe organy wszelkiego przemieszczania substancji sklasyfikowanych na obszarze celnym Unii oraz aby zminimalizować ryzyko nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych.”;

8) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Podmioty gospodarcze mające siedzibę w Unii niezwłocznie powiadamiają właściwe organy o wszelkich okolicznościach, takich jak nietypowe zamówienia i transakcje z udziałem substancji sklasyfikowanych, które budzą podejrzenia, że substancje te przeznaczone do przywozu, wywozu lub będące przedmiotem działań w zakresie pośrednictwa, mogłyby zostać wykorzystane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

W tym celu podmioty gospodarcze przekazują wszelkie dostępne informacje, takie jak:

- a) nazwa substancji sklasyfikowanej;
- b) ilość i waga substancji sklasyfikowanej;
- c) nazwa i adres eksportera, importera, odbiorcy końcowego oraz, w stosownych przypadkach, osoby zaangażowanej w działania w zakresie pośrednictwa.

Informacje te gromadzone są wyłącznie do celów zapobiegania nielegalnemu wykorzystaniu substancji sklasyfikowanych.

2. Podmioty gospodarcze przekazują właściwym organom zwięzłe informacje dotyczące ich działań związanych z wywozem, przywozem i pośrednictwem.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30b w celu określenia, jakie informacje są wymagane przez właściwe organy do nadzorowania tych działań.

Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przekazywania tych informacji, w tym, w stosownych przypadkach, w formie elektronicznej, do europejskiej bazy danych o prekursorach narkotykowych ustanowionej na mocy rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (*) („europejska baza danych”). Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 30 ust. 2.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.U. L 47 z 18.2.2004, s. 1).”;

9) w art. 10 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. Aby szybko reagować na nowe tendencje w dziedzinie nielegalnego wykorzystywania, właściwe organy państw członkowskich oraz Komisja mogą proponować dodanie substancji niesklasyfikowanej do wykazu, o którym mowa w ust. 2 lit. b), w celu czasowego nadzoru nad obrotem tą substancją. Szczegółowe ustalenia i kryteria umieszczania w wykazie lub skreślenia z niego określa się w wytycznych, o których mowa w ust. 1.

5. W przypadku gdy dobrowolne nadzorowanie przez przemysł zostanie uznane za niewystarczające, aby zapobiegać wykorzystywaniu substancji niesklasyfikowanej do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, Komisja może dodać substancję niesklasyfikowaną do załącznika w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 30b.”;

10) w art. 11:

a) w ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Wszelki wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w załączniku w kategoriach 1 i 4 oraz wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w załączniku w kategoriach 2 i 3 do niektórych państw przeznaczenia musi być poprzedzany powiadomieniem przed wywozem, przekazywanym przez właściwe organy w Unii właściwym organom w państwie przeznaczenia, zgodnie z art. 12 ust. 10 konwencji Narodów Zjednoczonych. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30b niniejszego rozporządzenia w celu określenia wykazów państw przeznaczenia do celów wywozu substancji sklasyfikowanych wymienionych w załączniku w kategoriach 2 i 3 w celu zminimalizowania ryzyka nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwe organy mogą stosować uproszczone procedury powiadamiania przed wywozem w przypadku gdy upewniły się, że nie spowoduje to ryzyka nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30b w celu określenia takich procedur i ustalenia wspólnych kryteriów, które będą stosowane przez właściwe organy.”;

11) w art. 12 ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w załączniku w kategorii 3 wymaga jednak uzyskania zezwolenia na wywóz tylko w tych przypadkach, gdy wymagane jest powiadomienie przed wywozem.”;

12) w art. 13 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wniosek o zezwolenie na wywóz w przypadku wywozu substancji sklasyfikowanych wymienionych w załączniku w kategorii 4 zawiera informacje określone w akapicie pierwszym lit. a)–e).”;

13) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Właściwe organy mogą stosować uproszczone procedury udzielania zezwolenia na wywóz w przypadku gdy upewniły się, że nie spowoduje to ryzyka nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30b w celu określenia takich procedur i ustalenia wspólnych kryteriów, które będą stosowane przez właściwe organy.”;

14) w art. 20 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jednakże w przypadku gdy substancje, o których mowa w akapicie pierwszym, są rozładowywane lub przeładowywane, czasowo składowane, składowane w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub w składzie wolnocłowym, lub poddawane unijnej procedurze tranzytu zewnętrznego, takie zezwolenie na przywóz nie jest wymagane.”;

15) w art. 26:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla art. 11–25 oraz ust. 2 i 3 niniejszego artykułu właściwe organy każdego państwa członkowskiego zakazują wprowadzania substancji sklasyfikowanych na obszar celny Unii lub ich wywozu z

tego obszaru, w przypadku gdy istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że substancje te są przeznaczone do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. Właściwe organy każdego państwa członkowskiego zakazują wprowadzania na obszar celny Unii lub wywozu z niego dostaw substancji niesklasyfikowanych, w przypadku gdy istnieją wystarczające dowody, że substancje te są przeznaczone do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Właściwy organ niezwłocznie informuje o tym właściwe organy pozostałych państw członkowskich i Komisję, stosując procedurę, o której mowa w art. 27.

Substancje te uznaje się za zaproponowane do umieszczenia w wykazie substancji niesklasyfikowanych, o którym mowa w art. 10 ust. 2 lit. b).

3b. Każde państwo członkowskie może przyjmując niezbędne środki w celu umożliwienia swoim właściwym organom kontroli i nadzorowania podejrzanych transakcji z udziałem substancji niesklasyfikowanych, w szczególności w celu:

a) uzyskiwania informacji o wszelkich zamówieniach substancji niesklasyfikowanych lub operacjach z udziałem takich substancji;

b) wkroczenia do obiektu prowadzenia działalności w celu uzyskania dowodów potwierdzających podejrzane transakcje z udziałem substancji niesklasyfikowanych.”;

16) tytuł rozdziału V otrzymuje brzmienie:

„AKTY DELEGOWANE I WYKONAWCZE”;

17) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Oprócz środków, o których mowa w art. 26, Komisja jest uprawniona do ustanawiania, w razie potrzeby, w drodze aktów wykonawczych, środków mających na celu zapewnienie skutecznego nadzorowania obrotu prekursorami narkotyków między Unią a państwami trzecimi, w szczególności w odniesieniu do wzoru formularzy zezwoleń na wywóz i przywóz oraz posługiwania się nimi, w celu zapobiegania nielegalnemu wykorzystywaniu prekursorów narkotyków. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 30 ust. 2.”;

18) uchyla się art. 29;

19) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Prekursorów Narkotykowych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

20) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 30a

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30b niniejszego rozporządzenia w celu dostosowania załącznika do niego do nowych tendencji w zakresie nielegalnego wykorzystywania prekursorów narkotyków, w szczególności substancji, które w prosty sposób mogą zostać przekształcone w substancje sklasyfikowane, oraz w celu dostosowania tego załącznika do wszelkich zmian wprowadzanych w tabelach w załączniku do konwencji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 30b

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 6 ust. 1 akapit trzeci, art. 7 ust. 1 akapit trzeci, art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2 akapit drugi, art. 10 ust. 5, art. 11 ust. 1 i 3, art. 19 i 30a oraz art. 32 ust. 2, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 30 grudnia 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 6 ust. 1 akapit trzeci, art. 7 ust. 1 akapit trzeci, art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2 akapit drugi, art. 10 ust. 5, art. 11 ust. 1 i 3, art. 19 i 30a oraz art. 32 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 6 ust. 1 akapit trzeci, art. 7 ust. 1 akapit trzeci, art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2 akapit drugi, art. 10 ust. 5, art. 11 ust. 1 i 3, art. 19 i 30a oraz art. 32 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

21) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 32

1. Właściwe organy w każdym państwie członkowskim przekazują Komisji terminowo i w formie elektronicznej poprzez europejską bazę danych wszystkie stosowne informacje dotyczące wykonania środków nadzorowania ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w odniesieniu do substancji używanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, metod nielegalnego wykorzystywania i nielegalnego wytwarzania, a także legalnego obrotu tymi substancjami.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30b, aby określać wymogi i warunki dostarczania informacji wymaganych na mocy ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja, w porozumieniu z państwami członkowskimi, ocenia skuteczność niniejszego rozporządzenia oraz, zgodnie z art. 12 ust. 12 konwencji Narodów Zjednoczonych, opracowuje coroczne sprawozdanie, które ma być przedłożone Międzynarodowemu Organowi Kontroli Środków Odurzających.

4. Do dnia 31 grudnia 2019 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wdrożenia i funkcjonowania niniejszego rozporządzenia, a w szczególności ewentualnej potrzeby podjęcia dodatkowych działań mających na celu nadzorowanie i kontrolowanie podejrzanych transakcji z udziałem substancji niesklasyfikowanych.”;

22) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 32a

Właściwe organy państwa członkowskiego i Komisja użytkują europejską bazę danych na warunkach jej użytkowania do następujących celów:

- a) ułatwienie przekazywania informacji zgodnie z art. 32 akapit pierwszy, a także przedstawiania sprawozdań Międzynarodowemu Organowi Kontroli Środków Odurzających zgodnie z art. 32 ust. 3;
- b) prowadzenie europejskiego rejestru podmiotów gospodarczych, którym przyznano licencję lub które zarejestrowano;
- c) umożliwienie podmiotom gospodarczym dostarczania właściwym organom informacji dotyczących ich działań związanych z wywozem, przywozem lub pośrednictwem, zgodnie z art. 9 ust. 2, w formie elektronicznej.”;

23) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

1. Przetwarzanie danych osobowych przez właściwe organy w państwach członkowskich dokonywane jest zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi transponującymi dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE (*) oraz pod nadzorem organu nadzoru danego państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 28 tej dyrektywy.

2. Przetwarzanie danych osobowych przez Komisję, w tym do celów europejskiej bazy danych, dokonywane jest zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 (**) oraz pod nadzorem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia nie przetwarza się żadnych szczególnych kategorii danych w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE.

4. Danych osobowych zgromadzonych do celów niniejszego rozporządzenia nie poddaje się dalszemu przetwarzaniu w sposób niezgodny z dyrektywą 95/46/WE lub z

rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 ani nie przechowuje się przez okres dłuższy niż konieczny do celów, do jakich zostały zgromadzone.

5. Państwa członkowskie i Komisja nie przetwarzają danych osobowych w sposób niezgodny z celami określonymi w art. 32a.

Bez uszczerbku dla art. 13 dyrektywy 95/46/WE dane osobowe uzyskane lub przetwarzane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem są wykorzystywane do celu zapobiegania nielegalnemu wykorzystywaniu substancji sklasyfikowanych.

(*) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

(**) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).”;;

24) w załączniku wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Wykaz substancji sklasyfikowanych”;

b) przed pierwszą tabelą dodaje się podtytuł w brzmieniu:

„Kategoria 1”;

c) w kategorii 1 kod NS dla norefedryny zastępuje się następującym kodem:

„2939 44 00”;

d) w kategorii 1 do wykazu substancji dodaje się następującą substancję:

„alfa-fenyloacetyloacetonitryl (kod NS) 2926 90 95, (nr CAS) 4468-48-8”;

e) dodaje się następującą kategorię:

„Kategoria 4

Substancja	Nazewnictwo CN (jeśli odmienne)	Kod CN
Produkty lecznicze oraz weterynaryjne produkty lecznicze zawierające efed- rynę lub jej sole	Zawierające efedrynę lub jej sole	3003 40 20 3004 40 20

Substancja	Nazewnictwo CN (jeśli odmienne)	Kod CN
Produkty lecznicze oraz weterynaryjne produkty lecznicze zawierające pseudo- efedrynę lub jej sole	Zawierające pseudoefedrynę (INN) lub jej sole	3003 40 30 3004 40 30”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 20 listopada 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
V. LEŠKEVIČIUS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1260/2013**z dnia 20 listopada 2013 r.****w sprawie statystyk europejskich w dziedzinie demografii****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 338 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) od dnia 1 listopada 2014 r. większość kwalifikowana członków Rady ma być określana między innymi na podstawie liczby ludności państw członkowskich.
- (2) Rada do Spraw Gospodarczych i Finansowych regularnie udziela mandatu Komitetowi ds. Polityki Gospodarczej w zakresie oceny długoterminowej trwałości i jakości finansów publicznych na podstawie prognoz dotyczących ludności, przedstawianych przez Eurostat.
- (3) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ wszystkie dane statystyczne państw członkowskich przekazywane Komisji w podziale na jednostki terytorialne mają być zgodne z klasyfikacją NUTS. Dlatego też w celu tworzenia porównywalnych regionalnych danych statystycznych jednostki terytorialne powinny być zdefiniowane zgodnie z klasyfikacją NUTS.
- (4) Zgodnie z art. 175 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) co trzy lata Komisja ma przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi

Regionów sprawozdanie w sprawie postępów w urzeczywistnianiu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej. Roczne dane dotyczące regionów na poziomie NUTS 3 są niezbędne do opracowywania tych sprawozdań, a także do regularnego monitorowania zmian sytuacji demograficznej i ewentualnych przyszłych wyzwań demograficznych w regionach Unii, w tym w różnych rodzajach regionów, takich jak regiony przygraniczne, regiony metropolitalne, regiony wiejskie oraz regiony górskie i wyspiarskie. Ponieważ zjawisko starzenia się ludności wykazuje znaczące różnice regionalne Eurostatowi powierzono zadanie regularnego opracowywania prognoz regionalnych w celu uzupełnienia obrazu demograficznego regionów NUTS 2 w Unii.

- (5) Zgodnie z art. 159 TFUE Komisja ma opracowywać co roku sprawozdanie w sprawie postępów w osiąganiu celów określonych w art. 151 TFUE, w tym sytuacji demograficznej w Unii.
- (6) W swoim komunikacie z dnia 20 października 2009 r. zatytułowanym „Solidarność w zdrowiu: zmniejszanie nierówności zdrowotnych w UE” Komisja poparła dalszy rozwój i gromadzenie danych oraz dalszy rozwój wskaźników zdrowotnych w podziale według wieku, płci, statusu społeczno-ekonomicznego oraz wymiaru geograficznego.
- (7) Celem unijnej strategii w dziedzinie zrównoważonego rozwoju, zainaugurowanej przez Radę Europejską w Göteborgu w 2001 r. i odnowionej w czerwcu 2006 r., jest stała poprawa jakości życia obecnych i przyszłych pokoleń. Sprawozdanie Komisji (Eurostatu) z monitorowania, publikowane co dwa lata, daje obiektywny statystyczny obraz postępu na podstawie unijnego zestawu wskaźników zrównoważonego rozwoju.
- (8) Roczne statystyki w dziedzinie demografii mają zasadnicze znaczenie dla badania i określania polityki w szerokim zakresie dziedzin, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii społecznych i gospodarczych, na poziomie krajowym i regionalnym. Statystyki dotyczące ludności są ważnym wspólnym elementem wielu wskaźników statystycznych.
- (9) Strategiczny cel H.3. rozdziału IV platformy działania przyjętej w Pekinie w 1995 r. stanowi ramy odniesienia dla opracowywania i rozpowszechniania danych i informacji w podziale na płeć, do celów planowania i oceny strategii politycznych.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 października 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 15 listopada 2013 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NUTS) (Dz.U. L 154 z 21.6.2003, s. 1).

- (10) Statystyki w dziedzinie demografii stanowią niezbędny element oszacowania ogólnej liczby ludności w ramach Europejskiego Systemu Rachunków. Istotne jest aktualizowanie i przegląd danych przy tworzeniu statystyk na poziomie europejskim.
- (11) W celu zapewnienia jakości, a w szczególności porównywalności danych dostarczanych przez państwa członkowskie, oraz w celu umożliwienia dokonywania wiarygodnych uogólnień na poziomie Unii, wykorzystywane dane powinny opierać się na tych samych pojęciach i odnosić się do tej samej daty lub okresu odniesienia.
- (12) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009⁽¹⁾ dostarcza ram odniesienia dla statystyk europejskich w dziedzinie demografii. W szczególności zawiera ono wymóg zgodności z zasadami niezależności zawodowej, bezstronności, obiektywizmu, rzetelności, poufności danych statystycznych oraz efektywności pod względem kosztów.
- (13) Informacje dotyczące demografii powinny być zgodne z odpowiednimi informacjami gromadzonymi na podstawie rozporządzenia (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 763/2008⁽³⁾. W tym celu należy dokonywać oceny opartych na podstawach naukowych i dobrze udokumentowanych metod estymacji statystycznej oraz zachęcać do ich stosowania.
- (14) Przy opracowywaniu, tworzeniu i rozpowszechnianiu statystyk europejskich, krajowe i europejskie organy statystyczne, a w stosownych przypadkach inne odpowiednie organy krajowe i regionalne, powinny uwzględniać zasady zawarte w Europejskim kodeksie praktyk statystycznych, poddanym przeglądowi i zaktualizowanym przez Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego w dniu 28 września 2011 r.
- (15) Niniejsze rozporządzenie gwarantuje prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz do ochrony danych osobowych, określone w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (16) W kontekście niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych stosuje się dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾.
- (17) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wspólnych ram prawnych dla systematycznego tworzenia statystyk europejskich w dziedzinie demografii w państwach członkowskich, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (18) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽⁶⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się wspólne ramy prawne opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyk europejskich dotyczących ludności i zdarzeń ruchu naturalnego.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „krajowy” odnosi się do terytorium państwa członkowskiego w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1059/2003 mającego zastosowanie w czasie odniesienia;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 311/76 w sprawie zestawienia statystyk dotyczących pracowników cudzoziemców (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 763/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie spisów powszechnych ludności i mieszkań (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 14).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- b) „regionalny” oznacza poziom 1 NUTS, poziom 2 NUTS lub poziom 3 NUTS w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1059/2003 mającego zastosowanie w czasie odniesienia; w przypadku gdy termin ten stosowany jest w związku z państwami niebędącymi członkami Unii, termin „regionalny” odnosi się do regionów statystycznych na poziomie 1, 2 lub 3, według uzgodnień pomiędzy tymi państwami a Komisją (Eurostatem), w czasie odniesienia;
- c) „ludność zamieszkująca” oznacza wszystkie osoby mające miejsce zamieszkania w państwie członkowskim w czasie odniesienia;
- d) „miejsce zamieszkania” oznacza miejsce, w którym osoba zazwyczaj spędza czas przeznaczony na odpoczynek, niezależnie od czasowych nieobecności związanych z wypoczynkiem, urlopem, odwiedzinami u przyjaciół i krewnych, interesami, leczeniem medycznym lub pielgrzymkami religijnymi. Jedynie następujące osoby uważa się za osoby mające miejsce zamieszkania w danym obszarze geograficznym:
- (i) osoby, które mieszkały w swoim miejscu zamieszkania nieprzerwanie przez okres co najmniej 12 miesięcy przed czasem odniesienia; lub
- (ii) osoby, które przybyły do swojego miejsca zamieszkania w ciągu 12 miesięcy przed czasem odniesienia z zamiarem przebywania tam przez co najmniej rok.
- Jeżeli ustalenie okoliczności opisanych w ppkt (i) lub (ii) nie jest możliwe, wówczas za „miejsce zamieszkania” może być uznane miejsce formalnego zamieszkania lub miejsce zameldowania, z wyjątkiem zastosowania do celów art. 4.
- Przy stosowaniu definicji „miejsca zamieszkania” państwa członkowskie traktują szczególne przypadki zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1201/2009 ⁽¹⁾;
- e) „urodzenie żywe” oznacza urodzenie dziecka, które oddycha lub wykazuje inne oznaki życia, jak czynność serca, tętnienie pępowiny lub wyraźne skurcze mięśni zależnych od woli, niezależnie od wieku ciąży;
- f) „zgon” oznacza nieodwracalny zanik wszystkich oznak życia w dowolnym momencie po urodzeniu żywym (ustanie funkcji życiowych po urodzeniu bez możliwości resuscytacji);
- g) „zdarzenia ruchu naturalnego” oznacza urodzenia żywe i zgony zgodnie z ich definicjami w lit. e) i f).

Artykuł 3

Dane dotyczące ludności i zdarzeń ruchu naturalnego

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane dotyczące ich ludności zamieszkującej w czasie

odniesienia. Dostarczone dane obejmują ludność według wieku, płci i regionu zamieszkania.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane dotyczące ich zdarzeń ruchu naturalnego mających miejsce na ich terytorium w okresie odniesienia. Państwa członkowskie stosują tę samą definicję ludności, którą stosują w odniesieniu do danych, o których mowa w ust. 1. Dostarczone dane uwzględniają następujące zmienne:

- a) urodzenia żywe według płci, miesiąca urodzenia, kolejności urodzenia, wieku matki, roku urodzenia matki, kraju urodzenia matki, kraju obywatelstwa matki i regionu zamieszkania matki;
- b) zgony według wieku, płci, roku urodzenia, regionu zamieszkania, kraju urodzenia, kraju obywatelstwa i miesiąca zgonu.

3. Państwa członkowskie stosują tę samą definicję ludności w odniesieniu do wszystkich poziomów „krajowych” i „regionalnych” zdefiniowanych w niniejszym rozporządzeniu.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające jednolite warunki dla podziału danych, o których mowa w ust. 1 i 2, dla terminów przekazywania danych oraz dla zmian danych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

Artykuł 4

Liczba ludności ogółem na konkretne potrzeby Unii

1. Na potrzeby głosowania większością kwalifikowaną w Radzie państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane o liczbie ludności ogółem na poziomie krajowym w czasie odniesienia, zgodnie z art. 2 lit. c), w ciągu ośmiu miesięcy od końca roku odniesienia.

2. Państwa członkowskie mogą oszacować liczbę ludności ogółem, o której mowa w ust. 1, na podstawie liczby ludności formalnie zamieszkującej lub zameldowanej dzięki wykorzystaniu opierających się na podstawach naukowych, dobrze udokumentowanych i dostępnych publicznie metod estymacji statystycznej.

Artykuł 5

Częstotliwość i czas odniesienia

1. Co roku państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane dotyczące ich ludności i ich zdarzeń ruchu naturalnego za rok poprzedni, o których mowa w art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 2 lit. a) i b).

2. Co roku państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane o liczbie ludności ogółem na poziomie krajowym, o których mowa w art. 4.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1201/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 763/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie spisów powszechnych ludności i mieszkań w zakresie specyfikacji technicznych tematów i dotyczących ich podziałów (Dz.U. L 329 z 15.12.2009, s. 29).

3. Do celów niniejszego rozporządzenia czas odniesienia oznacza stosownie do przypadku albo datę odniesienia, o której mowa w ust. 4, albo okres odniesienia, o którym mowa w ust. 5.

4. Datą odniesienia dla danych dotyczących ludności jest koniec okresu odniesienia (północ dnia 31 grudnia). Pierwsza data odniesienia przypada w 2013 r., a ostatnia data odniesienia przypada w 2027 r.

5. Okresem odniesienia dla zdarzeń ruchu naturalnego jest rok kalendarzowy, w którym zdarzenia te miały miejsce. Pierwszym okresem odniesienia jest 2013 r., a ostatnim okresem odniesienia jest 2027 r.

Artykuł 6

Dostarczanie danych i metadanych

Państwa członkowskie udostępniają Komisji (Eurostatowi) wymagane na podstawie niniejszego rozporządzenia dane i metadane zgodnie ze standardami wymiany danych i metadanych określonymi przez Komisję (Eurostat). Państwa członkowskie przekazują te dane i metadane za pośrednictwem usług pojedynczego punktu wprowadzania w taki sposób, aby Komisja (Eurostat) mogła je odebrać, albo przesyłają je, korzystając z usług pojedynczego punktu wprowadzania.

Artykuł 7

Źródła danych

Dane opierają się na źródłach danych wybranych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem krajowym i praktykami krajowymi. W stosownych przypadkach wykorzystuje się dobrze udokumentowane metody estymacji statystycznej, opierające się na podstawach naukowych.

Artykuł 8

Studia wykonalności

1. Państwa członkowskie przeprowadzają studia wykonalności dotyczące stosowania definicji „miejsca zamieszkania” w odniesieniu do ludności i zdarzeń ruchu naturalnego, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2.

2. Wyniki studiów wykonalności, o których mowa w ust. 1, przesyłane są Komisji do dnia 31 grudnia 2016 r.

3. W celu ułatwienia przeprowadzania studiów wykonalności, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Unia może zapewnić wsparcie finansowe dla krajowych urzędów statystycznych i innych organów krajowych, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 223/2009.

Artykuł 9

Wymogi w zakresie jakości

1. Państwa członkowskie zapewniają jakość przekazywanych danych.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia do danych, które mają być przekazywane, stosuje się kryteria jakości, o których mowa w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 223/2009.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) sprawozdania dotyczące metadanych referencyjnych, stosując normy Europejskiego Systemu Statystycznego, a w szczególności wykorzystanych źródeł danych, definicji i metod estymacji zastosowanych w odniesieniu do pierwszego roku odniesienia, a także stale informują Komisję (Eurostat) o wprowadzanych do nich zmianach.

4. Na wniosek Komisji (Eurostatu) państwa członkowskie dostarczają jej wszystkich informacji niezbędnych do oceny jakości informacji statystycznych.

5. Państwa członkowskie zapewniają zgodność danych dotyczących ludności, wymaganych na podstawie art. 3 niniejszego rozporządzenia, z danymi wymaganymi na podstawie art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 862/2007.

Artykuł 10

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 223/2009. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 11

Klauzula przeglądowa

1. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie pierwsze sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia do dnia 31 grudnia 2018 r., a drugie sprawozdanie do dnia 31 grudnia 2023 r. W sprawozdaniach tych Komisja uwzględniła stosowne informacje przekazane przez państwa członkowskie i ocenia jakość przekazanych danych, wykorzystywane metody gromadzenia danych, dodatkowe obciążenia nałożone na państwa członkowskie i respondentów oraz porównywalność tych statystyk. W sprawozdaniach tych dokonuje się oceny wykorzystania dobrze udokumentowanych metod estymacji statystycznej, opierających się na podstawach naukowych, w celu oszacowania „ludności zamieszkującej” na podstawie liczby ludności formalnie zamieszkującej lub ludności zameldowanej. W pierwszym sprawozdaniu dokonuje się także oceny wyników studiów wykonalności, o których mowa w art. 8.

2. W stosownych przypadkach sprawozdaniom tym towarzyszą wnioski mające dodatkowo usprawnić wspólne ramy prawne dla opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyk europejskich dotyczących ludności i zdarzeń ruchu naturalnego na podstawie niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 12***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie przestaje obowiązywać w dniu 31 sierpnia 2028 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 20 listopada 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

V. LEŠKEVIČIUS

Przewodniczący

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL